

AL
press

edice
KIO KAN

Dar osudu

*Barbara
Taylor*

Bradford

edice
KLO/KAN

*Barbara
Taylor*

Bradford

*Dar
osudu*

edice

Copyright © Barbara Taylor Bradford, 2016
Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title The Cavendon Luck
Translation © Jana Vlčková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE CAVENDON LUCK
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-773-0

Věnováno Bobovi, jako vždy s veškerou mou láskou.

OBSAH

ČÁST PRVNÍ

Inghamovi & Swannovi, 1938

Proroctví 13

Cizí intriky 56

Dílem náhody 118

Láska má mnoho podob 158

Žádné loučení 264

ČÁST DRUHÁ

Ženy & válka, 1939–1945

Všem nástrahám navzdory 299

Země naděje a slávy 319

Blitz 372

Se vztyčenou hlavou 385

POSTAVY

NAD SCHODIŠTĚM

INGHAMOVI V ROCE 1938

Charles Ingham, VI. hrabě z Mowbraye, 69 let. Majitel a správce panství Cavendon. Mluví se o něm jako o lordu Mowbrayovi. Jeho choť, Charlotte Swannová (70), je VI. hraběnkou z Mowbraye.

DĚTI HRABĚTE A JEHO PRVNÍ ŽENY, NYNÍ JIŽ ZESNULÉ FELICITY

Miles Ingham, dědic hrabství, 39 let. Patří mu titul ctihodný pán. Žije v Cavendonu a je ženatý s Cecily Swannovou (37). Mají tři děti: Milesova dědice Davida (9), Waltera (7), a Venetii (5). Miles řídí správu panství. Cecily pendluje mezi Cavendonem a domem v Londýně, kde spravuje svoje módní impérium.

Lady Diedre Inghamová Drummondová, nejstarší dcera, 45 let. Nyní vdova. Žije v Londýně spolu se svým synem Robinem (11). Pracuje na ministerstvu války. Víkendy tráví v Cavendonu, kde mají vlastní apartmá.

Lady Daphne Inghamová Stantonová, druhá dcera, 42 let. Provdaná za Huga Ingham Stantona (57). Trvale žijí v jižním křídle Cavendonu spolu se svými pěti dětmi.

Lady DeLacy Inghamová, třetí dcera, 37 let. Žije střídavě v Londýně a v Cavendonu. Před mnoha lety se rozvedla se Simonem Powersem, vzala si zpátky své dívčí jméno a už se nevдалa.

Lady Dulcie Inghamová Brentwoodová, čtvrtá dcera, 30 let. Žije střídavě v Londýně a v Cavendonu. Provдалa se za sira Jamese Brentwooda (45), jednoho z největších herců v Anglii, jehož král Jiří VI. povýšil na rytíře. Mají tři děti: dvojčata Rosalind a Juliet (9) a syna Henryho (6).

O téhle čtveřici dívek personál stále láskyplně mluví jako o „čtyřech Děčkách“.

Děti lady Daphne a Huga Stantonova: Alicia (24), Charles (20 a půl), dvojčata Thomas a Andrew (17) a Annabel (14).

OSTATNÍ PŘÍBUZNÍ

Lady Vanessa Inghamová Bowersová, Charlesova sestra, 56 let. Provдалa se za Richarda Bowerse (58). Žijí v Londýně a ve Skelldale House na panství Cavendon, který lady Vanessa zdědila po své zesnulé sestře, lady Lavinii Inghamové Lawsonové.

Lady Gwendolyn Ingham Baildonová, ovdovělá teta hraběte, 98 let. Žije v rezidenci Little Skell Manor. Byla ženou zesnulého Paula Baildona.

Ctihodný Hugo Ingham Stanton, bratranec hraběte, 57 let. Je synovcem lady Gwendolyn, která byla sestrou jeho zesnulé matky, lady Evelyn Inghamové Stantonové. Oženil se s lady Daphne.

V MEZIPATŘE

DRUHÁ RODINA: SWANNOVI

Swannovi slouží Inghamovým více než dvě stě let. Není proto divu, že jsou jejich životy v mnoha směrech propojené. Swannovi po generace žijí ve vesnici Little Skell poblíž panského sídla. Jsou Inghamovým stejně oddaní, jako bývali jejich předci, a každého člena rodiny by bránili do posledního dechu. Inghamovi jim bezvýhradně věří, což platí i naopak.

SWANNOVI V ROCE 1938

Walter Swann, komorník hraběte, 60 let. Hlava Swannovy rodiny.

Alice Swannová, jeho žena, 57 let. Šikovná švadlena, obléká lady Daphne i její dcery.

Harry, syn, 40 let. Původně se vyučil zahradníkem. Nyní spolu s Milesem Inghamem spravuje panství.

Cecily, dcera, 37 let. Provдалa se za Milese a je světově uznávanou módní návrhářkou.

OSTATNÍ PŘÍBUZNÍ

Percy, Walterův mladší bratr, 57 let. V Cavendonu pracuje jako vrchní hajný.

Edna, Percyho manželka, 58 let. Příležitostně v Cavendonu vypomáhá.

Joe, jejich syn, 37 let. Pracuje s otcem jako hajný.

Bill, Walterův bratranec, 52 let. Vrchní zahradník, vdovec.

Ted, Walterův bratranec, 63 let. Truhlář a údržbář, vdovec.

Paul, Tedův syn, 39 let. Pracuje spolu s otcem.

Erik, Tedův bratr a Walterův bratranec, 58 let. Správce londýnského domu lorda Mowbraye. Svobodný.

Laura, Tedova sestra a Walterova sestřenice, 51 let. Hospodyně v londýnském domě lorda Mowbraye. Svobodná.

Charlotte, teta Waltera a Percyho, 70 let. Nyní je VI. hraběnkou z Mowbraye a dobrou duší obou rodin. Každý k ní přistupuje s náležitou úctou. Charlotte byla sekretářkou a osobní asistentkou Davida Inghama, V. hraběte, až do jeho smrti. Později se provdala za jeho syna.

Dorothy Swannová Pinkertonová, sestřenice Charlotte, 55 let. Žije v Londýně a je provdaná za Howarda Pinkertona, bývalého detektiva Scotland Yardu. Pracuje spolu s Cecily v jejím módním salonu.

POD SCHODY

Henry Hanson, majordomus

Paní Jean Weirová, hospodyně

Slečna Susie Jacksonová, kuchařka

Gordon Lane, vrchní komoří

Ronald Gorme, druhý komoří

Slečna Kate Smithersová, vrchní komorná
Slečna Brenda Caineová, druhá komorná
John Goff, řidič

OSTATNÍ ZAMĚSTNANCI

Slečna Angela Chambersová, chůva Cecilyiných dětí
Slečna Eileen Marksová, guvernanka. Přes léto, kdy děti nechodí do školy, v Cavendonu nepobývá.

ZAMĚSTNANCI PRACUJÍCÍ MIMO DŮM

Rozlehlé panství se stalo pro mnoho lidí zdrojem obživy. Takový je ostatně jeho smysl, není jen domovem jedné rodiny. Obyvatelům okolních vesnic nabízí zaměstnání a sedlákům půdu, kterou si mohou pronajmout. Little Skell, Mowbray a High Clough vznikly právě proto, aby měli poddaní kde bydlet. Kromě obytných domů v nich hrabata nechala postavit kostely a školy, později vznikly poštovní úřady a obchůdky.

Uplatnění zde našla spousta profesí. Například hajný a pět jemu podřízených myslivců, ke kterým se v době lovu bělokurů připojuje řada honců. Dále jsou tu lesníci a dřevorubci. O zahrady se stará vrchní zahradník a pět jeho pomocníků.

Bělokurové se začínají střílet 12. srpna. Tento den rovněž proslul jako „Významná dvanáctka“. Lovecká sezona končí v prosinci. Koroptve se střílejí od září, stejně jako divoké ptactvo a kachny. Bažanti se loví od prvního listopadu do konce prosince. Honů se účastní většinou aristokraté.

ČÁST PRVNÍ

INGHAMOVI
& SWANNOVI
1938

PROROCTVÍ

*Dráteník, krejčí,
voják, námořník,
boháč, chudás,
žebrák, zloděj.*

Stará anglická říkanka

JEDNA

Cecily Swannová Inghamová stála na schodech před kanceláří v Cavendon Hallu a rozhlížela se kolem sebe. Tomu se říká změna, přemítala. Ráno bylo zataženo a teď odpoledne slunce jenom září.

Modrá obloha. Nikde ani mráčku. Zlaté sluneční paprsky se prodírají listím. Konec července, den jako malovaný. Na rtech jí zahrál spokojený prchavý úsměv.

Sešla ze schodů na dvůr u stájí a po nedlážděné pěšině vinoucí se parkem se vydala do blízké vesnice Little Skell.

Cestou si vzpomněla na synovy narozeniny, které oslavil začátkem měsíce. Tehdy lilo jako z konve a déšť jim zhatil chystanou zahradní party. Nezbylo než oslavovat v domě. Škoda že tehdy nevyšlo počasí tak pěkně jako dneska, povzdechla si. Na druhou stranu David si na nic nestěžoval. Byly to jeho deváté narozeniny a on si užíval každý okamžik stejně jako jeho sedmiletý bratr Walter a pětiletá sestra Venetia. Rodina prožila báječný čas pospolitosti, a to se nejvíc počítá. Všichni se dobře bavili a „shromáždění klanu“, jak tomu říká Miles, si náramně užili.

V noci, když leželi v posteli, si ji Miles přitáhl blíž k sobě a nahlas se podivil, kam se poděly všechny ty roky. Odpověděla, že nemá ponětí, a připomněla mu, že když jsou pohromadě, čas vždycky letí.

Smál se tomu a přitulil se k ní, hladil ji po vlasech. Po chvíli dodala, že na vině určitě bude i to, že pro samou práci nevědí, kam dřív skočit. Vychovávají tři děti, mají svoje povinnosti a musejí se postarat o Cavendon.

Miles za všechno nahlas poděkoval, vzal ji do náruče a opatrně se nad ni vyhoupl. Líbal ji a něžně se jí dotýkal. Během několika vteřin se milovali s toutéž náruživostí a radostí jako obvykle.

Najednou si vybavila onu noc tak jasně, že ji napadlo, jestli na synovy narozeniny znovu neotěhotněla. Byli tak dychtiví, tak natěšení. Prožili noc plnou vášně.

Pomyšlení na těhotenství ji neopouštělo. Je jí sedmatřicet. Jestli je těhotná, tak ať. Další dítě musí brát jako dar, protože její plodné roky brzy skončí. Ale co když vypukne válka? Tohle pomyšlení ji trápilo. Vypudila nepříjemnou myšlenku z hlavy a pospíchala do vesnice. Radši se soustředila na obrovské množství práce, kterou s Milesem odvedli, aby udrželi sídlo i rodinu v bezpečí. Zapojil se i bratr Harry, stejně jako její čtyři švagrové. V mnoha ohledech mají za sebou těžké roky.

Každý z nich musel přinést všemožné oběti a často využili vlastní peníze, aby panství zajistili hladký chod.

Ale zvládli to.

Inghamovi a Swannovi se semkli a dokázali zázraky. Cavendon nabral správný kurz. A nic ho neohrožovalo.

Přesto jedna starost přetrvávala a svíral se jí z ní žaludek. Na nějakou dobu na ni zapomněla, protože jí nedopřával klidu Harry a taky se bála o Gretu, svou osobní asistentku, ale dobře si uvědomovala, že ti dva za jejím rozčilením nestojí.

Ničilo ji úplně něco jiného. Neustále to na ni útočilo a doráželo, nemohla kvůli tomu v noci spát.

Hrozivá německá třetí říše vrhala na Británii obrovský stín, jaký se mnohem delší dobu vznášel nad střední Evropou. A právě odtud pramenilo její napětí. Říše představovala váž-

nou hrozbu a nebezpečí války. Jestli dojde k invazi, Cavendon se ocitne v ohrožení. Stejně jako Evropa. Vlastně celý svět. Až moc dobře tomu rozuměla.

U zahrady obehnané zdí se zastavila, otevřela těžké dubové dveře a sešla po schodech. Okamžitě ji obklopila vůně pozdních letních růží. Zhluboka se jí nadechla a posadila se na železnou lavičku. Pohodlně se opřela, zavřela oči a pokoušela se na pár minut uvolnit.

Tabule stará zahrada se během staletí vůbec nezměnila a poskytovala jí klidné útočiště, už když byla malá. Přicházela sem téměř každý den, být jen na pár minut. Milovala vůni růží a pohodu, skrývajících se za vysokými cihlovými zdmi. Tohle místo spolehlivě ukonejšilo její utrápené smysly a pomohlo jí vyčistit si hlavu od starostí.

V myšlenkách zabloudila zpátky k matce. Věděla, že se pilně připravuje na válku spolu se ženami z tří vesnic, členkami Svazu žen. Vedla jej Charlotte, která byla jeho prezidentkou. Tyhle statečné venkovanky přišly s mnoha užitečnými nápady, které jim usnadní život v případě, že válka opravdu vypukne.

Samozřejmě že vypukne, říkala si v duchu Cecily. Premiér Neville Chamberlain věřil, že dokáže Hitlera uklidnit, přestože ten již provedl anexi Rakouska a pokukoval po Sudetech v Československu.

Zato Winston Churchill pochopil marnost politiky chlácholení a odhalil příšerné nebezpečí, jež se za smířlivým přístupem skrývá. Opakovaně vládu varoval, že je válka nevyhnutelná. Churchill měl pravdu, o tom nepochybovala. I když to bylo děsivé pomyšlení.

Ze zamyšlení ji vytrhlo tiché vrčení nízko letícího letadla. Vyskočila z lavičky a zvedla hlavu k modré obloze. V tu chvíli se záblesk strachu okamžitě rozplynul.

Malé letadlo neneslo na svých křídlech symboly nacistického Německa. Patřilo Noelu Jollionovi, devatenáctiletému synovi velitele Edgara Jolliona z královského námořnictva, který bydlel na druhé straně vesnice Mowbray poblíž High Clough. Velitel nechal na pozemcích poblíž svého sídla, Burn-

side Manoru, vybudovat přistávací dráhu, protože jeho syn miloval létání.

Cecily se znovu uvelebila na lavičce a snažila se hodit obavy za hlavu. Ale bylo to obtížné. Hlavu měla plnou hrozící války.

Minulý týden vzal Hanson ji a Milese do rozlehlých sklepů Cavendonu a ukázal jim, že i on započal s přípravami.

Sklepy byly vždycky udržované ve vzorné čistotě, měly obílené stěny a zametené podlahy. Majordomus upozornil na stoh skládacích lehátek, která nechal přinést ze skladu. Z podkroví sem dal přestěhovat pohovky, křesla a malé stolky. Hrabě ho požádal, aby se pokusil vybavit sklepení co nejpohodlněji pro případ, že by v něm museli žít. V kryptách naleznou útočiště obrazy a další umělecké předměty. Hanson se nechal slyšet, že se postará o jejich přestěhování hned, jak bude vyhlášena válka mezi Británií a Německem.

Hanson byl jako obvykle velice výkonný. Dokonce tu stála chladnička zakoupená v Harrods a doručená dodávkovým vozem až na místo. Co by si bez Hansona počali? V prosinci se chystá odejít do penze. Je mu sedmdesát šest a v Cavendonu slouží padesát let. Cecily doufala, že se tak nestane. Hanson je pořád v prvotřídní formě a oni ho potřebují.

Zdráhavě opustila svoji svatyni a pokračovala k domu svých rodičů. Ale napřed se musí zastavit u Genevry v maringotce cikánů. Chce si s ní promluvit.

DVĚ

Genevru uviděla, jen co prošla ohybem cesty. Žena seděla na schůdcích obytného vozu, jako by na ni čekala. Jako obvykle měla na sobě staré Cecilyiny šaty, které dostala od Cecilyiny matky. Tyhle byly letní, ušité z červenobílé proužkované bavlny, a slušely jí.

Cikánka zvedla ruku a zamávala.

Cecily jí zamávání s úsměvem oplátila. Všimla si, že už na ni čeká dřevěná židle. Projevená ohleduplnost ji potěšila.

Zdálo se, že cikánka je plná očekávání a vzrušení. Bylo jí devětatřicet jako Milesovi, ale zdaleka nevypadala na svůj věk, působila dojmem mnohem mladším. Pořád byla pohledná – tmavá a exotická – a stále se pyšnila havraní hřívou jako zamlada.

Když před pěti lety Romové přestěhovali svoje vozy na tuhle louku, Genevra pozvala Cecily na sklenku mátového čaje. Protože ji Cecily nechtěla urazit, pozvání přijala a ke svému úžasu našla v maringotce poklad.

Ukázalo se, že Genevra je velmi talentovaná malířka. Obrazy visící na stěnách nadmíru čistého a útulného mobilního příbytku přivedly Cecily v úžas. Většinou šlo o krajinky z okolí Cavendonu, vyvedené v zářivých a živých barvách. Později jí DeLacy vysvětlila, že spadají do kategorie naivního umění.

Přesto měly svůj jedinečný a neopakovatelný styl – à la Genevra, jak mu říkala Cecily. Smělé barvy okamžitě upoutaly pozornost. Jako by se třpytily a měly zvláštní lesk.

Genevra malovala od dětství. Její bratr Gervaise ji v tom podporoval, a když byla starší a on si to mohl dovolit, koupil jí plátna a olejové barvy. Genevra byla naprostý samouk, talentovaná malířka od pánaboha.

Cecily se okamžitě zeptala, jestli si může jeden obraz koupit. Genevra tehdy odmítla. Místo toho jí ho nabídla jako dar. Cecily si vybrala ten, který k ní promlouval osobitým jazykem a vzbuzoval v ní emoce. Zachycoval kouzelné zákoutí staré zahrady, kde na pozadí šedé kamenné zdi kvetl bezpočet pozdních růží ve všech odstínech růžové a vybledlé červeně.

Genevra seběhla ze schodů, aby Cecily přivítala. Cecily jí podala ruku a ona jako vždycky vysekla náznak úklony.

„Připravila jsem vám židli, paní Milesová,“ hlásila a ukázala na ni.

„Děkuji,“ zamumlala Cecily a posadila se.

Genevra se vrátila na svoje místo na schodech.

Cecily se na ni podívala a zamračila se. Napadlo ji, že vy-
padá sklíčeně a unaveně. „Nebylo ti zase špatně?“ zeptala se
ustaraně. Neviděla ji deset dní.

Žena se nepatrně pousmála. „Ne. Není mi špatně. Je mi
dobře.“

„Připadáš mi kapku bledá.“

„Nic mi není, Cecilko,“ zamumlala Genevra a vševědoucně
na ni pohlédla. „Nemoc bych pocítila jako první a potom bych
o ní pověděla vám. Neumírám. Zatím ne.“

„Nezlob se na mě. Záleží mi na tobě, Genevro.“

„Já vím, paní.“

„V pondělí s Milesem odjíždíme. Jedeme do Curychu navštívit
lady Daphne a pana Huga. Kdybys něco potřebovala, až budu pryč,
moje matka ti pomůže.“ Usmála se na ni. „Stačí za ní zajít.“

Genevra přikývla. „Máte dovolenou. Paní Alice mi to řekla.“

„Jenom dva týdny. Miles si potřebuje odpočinout...“ Cecily
se odmlčela, neboť si všimla podivného výrazu v cikánčině ob-
ličejí. „Co se děje? Stalo se něco?“

„Vidění. Prostě to na mě přijde. Však víte.“

Cecily mlčky přikývla. Po všech těch letech věděla své. Ani
nedutala, jako by tu vůbec nebyla.

„Musíte být statečná, Cecilko. Tak jako vždycky. Přijde smrt.
Přijde válka. Velká válka. Zlé časy. Stanou se příšerné věci.“
Cikánka se zarazila a zavřela oči. Po chvíli je otevřela a do-
dala: „Budete vládnout Cavendonu. Vždycky jsem to věděla.“

„Proč zrovna teď?“ zeptala se Cecily a zamračila se.

„Co tím myslíte?“ Genevra na ni nechápavě zírala.

„Proč mi to říkáš? Obvykle býváš dost velká tajnůstkářka
a takhle otevřeně nemluvíš.“

„Protože mi věříte a berete moje věštby vážně. Rozumíte jim.“

„Ano, to je pravda.“

„Budoucnost. Vy ji máte, Cecilko. A budete vládnout.“

„S Milesem?“

Genevra neodpověděla. Zírala na Cavendon Hall, tyčící se
na vysokém kopci nad nimi. Zlatě se leskl ve slunečním světle.
Požehnaný dům.

„Někdy mluvíš tak zvláštně, že ti nerozumím,“ podotkla Cecily a oplátila cikánce tvrdý pohled.

„Blíží se špatné časy.“

„Myslíš válku?“

Genevra naklonila hlavu na stranu. „Život. Těžké časy. Zlé časy. Smrt, zkáza, smutek, bolest. Hodně utrpení. To všechno přijde.“

Otočila hlavu a znovu se zadívala na Cavendon. Zcela nečekaně se jí v očích objevily slzy. Zlatá záře zdí pohasla. Dům už nebyl zlatý. Byl prokletý. Vznášel se nad ním stín zkázy a zdál se temnější a temnější. Svým vnitřním zrakem sledovala, jak nad střechou víří černá mračna. Slyšela dunění hromu a viděla bílé klikaté blesky.

Po chvíli rozlepila víčka a zašeptala: „*Zmatek. Chaos.*“ Zavrtěla hlavou a zmlkla. Prsty si setřela slzy z tváří.

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Genevra se slabě pousmála. „Swannovi budou vládnout.“

Cecily vyhrkla: „Cavendonu se v posledních letech dařilo. Šťěstí nás neopustí, že ne? Nic se nezmění.“

„Takhle to na světě chodí. Šťěstí. Smůla.“ Genevra potřásla hlavou a naklonila se blíž. Z jejího pohledu mrazilo. „Přijde. Odejde. Kdy, to nikdo neví... Šťěstí nikomu nepatří, ale náleží k vašemu životu. Máte ho ve svých rukách, Cecilko. Rozumíte mi?“

„Rozumím, Genevro, a děkuji ti.“

TŘI

V chodové dveře se náhle otevřely. Alice se s trhnutím napřímila a okamžitě se zvedla. Obdařila dceru širokým úsměvem. Cecily pospíchala matku obejmout, políbila ji a přivinula k sobě.

„Omlouvám se za zpoždění, mami.“ Otočila se, aby za sebou zavřela.

„Nic se neděje. Zrovna vyřizují nějaké papíry,“ odpověděla Alice a spolu s dcerou vešla do obývacího pokoje. Posadily se do křesel stojících proti sobě a matka poznamenala: „Dnes ti to moc sluší, zlato. Světle růžová ti vždycky šla moc dobře k pleti.“

„Já vím. A děkuji. Tobě to taky sluší, mami.“

„Samozřejmě – protože mám na sobě šaty, které pro mě navrhla moje dcera. Líbí se mi, jsou pohodlné a v horkém dni, jako je ten dnešní, příjemně chladí.“

„Ušila jsem ještě jednu verzi, také z bavlny,“ svěřila se Cecily. „V podstatě to jsou zavínovací šaty, skoro jako župan, které se zavazují po straně. Stejně bych chtěla zařadit i do zimní kolekce, ale tentokrát z lehkého kašmíru. Někaké ti přivezu, až budou hotové.“

„Děkuji ti, holčičko. Vždycky na mě myslíš.“

„Jakpak by ne? Jsi moje maminka a můžeš ode mě mít, co budeš chtít. Mimochodem, když jsme spolu včera mluvily po telefonu, zmínila ses o nějakých plánech. Čeho se týkají?“

„Dostala jsem nápad, že bychom mohly zřídit společný vesnický záhumenek. Šla jsem s tím rovnou za Charlotte a požádala ji o vhodný pozemek. Zeptala se na něj hraběte a ten souhlasil, že nápad je to úžasný a praktický, a hned mi přidělil kus pole.“

Alice spokojeně přikývla, když dokončila větu. Tohle se jí vážně povedlo. „Takhle se to seaběhlo a bylo to úplně jednoduché. Stačilo se zeptat.“

Zvedla se a mávla na dceru. „Pojď si přesehnout k mému stolu. Vezmi si židli. Chci ti ukázat svůj plán.“

Během několika vteřin se přesunuly ke stolu, na němž měla Alice rozložené dokumenty, týkající se Svazu žen, spolu s detailním náčrtem společného záhumenku. Budou ho obhospodařovat ty ženy, které o to projeví zájem.

„Praktické řešení,“ pochválila Cecily matku. „Jestli vypukne válka, jídlo bude problém.“

„Až vypukne válka,“ opravila ji Alice.

„Svatá pravda,“ souhlasila s ní dcera a zvláštním tónem dodala: „Mohla jsi o to pole požádat Milese. Anebo našeho Harryho. Má stejné pravomoci jako on.“

„Máš pravdu, Ceci, mohla jsem to tak udělat. Ale podle mě by to nebylo správné. Šestý hrabě je pořád Šestý hrabě. Nezemřel a tahle půda mu patří. Napadlo mě, že je správné oslovit ho prostřednictvím Charlotte.“

„Jistě, chápu,“ odpověděla Cecily a vlídně se usmála.

Podívala se na velký arch papíru a shledala, jak chytře bylo pole rozvrženo, aby mohlo sloužit jako zahrada.

Každý záhon byl označen názvem plodiny, která na něm poroste. „Brambory, mrkev, tuřín,“ četla nahlas Cecily. „Cibule, růžičková kapusta, zelí, květák...“ Zarazila se a vyprskla smíchy. Pak uznale potřásla hlavou. „Mami, ty jsi mistr plánovač! Harry musel talent na zahradničení zdědit po tobě.“

„Jenom mě nepřechval. Harry je o hodně chytřejší než já,“ mínila Alice. Natočila se k dceři a upřeně se na ni zadívala. „Podařilo se ti s ním promluvit? Však víš... O té osobě.“

Cecily zavrtěla hlavou a ztišila hlas. „Zatím ne. Měli jsme se po obědě sejít, ale nevyšlo to.“

„O té jeho aférce s tou vulgární ženštinou se už začíná mluvit!“ zvolala rozzlobeně Alice. „Harry se domnívá, že je to velké tajemství, ale není. Už se to doneslo k tátovi. Zuří. Dobře víš, jak jeho lordstvo nesnáší skandály, a jeden se zrovna chystá vypuknout. Příčiněním tvého bratra.“

„Souhlasím se vším, co říkáš, mami, ale Harry už je dospělý. Vždyť je mu čtyřicet. Řekne, že mi do toho nic není.“

„Ale promluvíš s ním?“ Znělo to naléhavě. Matka se tvářila znepokojeně.

„Ano, slibuji. Udělám to hned zítra ráno,“ ujistila ji Cecily.

Alice přikývla a našpulila rty. Nato prohlásila mnohem pevnějším hlasem: „Především si s tou Pauline Mallardovou neměl nic začínat. Je vdaná. Dále je to americká dědička a velice protřelá osoba, žijící si v Londýně i v New Yorku na vysoké noze. Teď se přesunula do Harrogate. Ale tohle všechno bez tak víš.“

„Ano, vím.“

„Nakonec z něho udělá hlupáka, uvidíš. A kdyby jenom to. Ta ženská je o hodně starší než on.“

„Ale slyšela jsem, že je krásná. Neodolatelná rusovláska,“ poznamenala Cecily.

„A dost promiskuitní. To jsem zase slyšela *já*,“ opáčila pohotově Alice. Zjevně chtěla mít poslední slovo.

„Když mi Genevra přednesla svoji věštbu, prohlásila něco velice zvláštního. Nabádala mě, abych Harrymu o *té ženské* nic neříkala. Skutečně mě to zaskočilo. Potom dodala, že ho sama opustí, protože prý není jeho osudem. Tahle výsada náleží nějaké jiné.“

Alice se na dceru nevěřicně zahleděla. „Jak může Genevra vědět o Pauline Mallardové? Myslíš, že ji sem vzal a Genevra je náhodou viděla?“

„Ne, to určitě ne. Nicméně zaujal mě způsob, jakým to říkala. Náhledům do budoucnosti říká *vidění* a vůbec o nich nepochybuje. Mluvila o *osudu*...“ Bylo znát, že se v tom Cecily sama nevyzná.

Odkašlala si a pomalu pokračovala: „Genevra má svůj osobitý způsob vyjadřování, mami. Vyjadřuje se stručně. Úsečně. Jednoduchými větami. Proto mi přišlo zvláštní, že zná slovo, jako je *osud*, když neumí číst.“

„Ale ona číst umí!“ zvolala Alice.

„Víš to určitě?“

„Samozřejmě. Sama jsem ji to naučila.“

Dočista tím Cecily zaskočila. Zůstala na matku zírat. „Kdy? A proč jsi mi to nikdy neřekla?“

„Nikdy mě to nenapadlo. Seběhlo se to úplnou náhodou. Když jsi odjela do Londýna k tetě Dorothy a strýci Howardovi, poslala jsem Genevěře nějaké tvoje staré oblečení. Přišla mi poděkovat a vyptávala se na tebe. Projevila o tebe skutečný zájem a mě napadlo, že k tobě má velmi silný vztah, Cecily. Potřebovala se ubezpečit, že jsi v pořádku a dobře se ti daří. Ukázala jsem jí ty krátké články, co o tobě začaly vycházet v módních magazínech. Tehdy se mi svěřila, že neumí číst. Tak jsem ji to naučila.“

„To od tebe bylo moc milé.“ Matčino přiznání udělalo na Cecily velký dojem.

„Byla velmi učenlivá.“ Alice krátce zaváhala, než se zeptala: „Cítila jsi někdy, že mezi vámi existuje nějaké pouto, Cecily?“

„Cítila. A stále cítím. Před pětadvaceti lety mi prozradila, že Swannovi budou vládnout. Věřím, že nějaké pouto mezi námi opravdu je.“

„Co přesně ti tehdy pověděla?“ vyzvídala Alice.

„Vlastně mi skoro nic *neřekla*... Potkala jsem ji cestou do Cavendonu. Vzala dlouhý klacík a nakreslila jím do prachu čtverec a na něm ptáka. Zeptala jsem se jí, co to znamená, ale neprozradila mi to. Zamumlala, že to nic není, a odskotačila.“

„A dneska ti to prozradila?“

„Ne, kdepak. Před lety jsem na to přišla sama. Čtverec představoval Cavendon Hall a ten pták měl být labuť. Chtěla tím obrázkem říct, že se Swannovi a Inghamovi spojí.“

Alice chvíli mlčela a pak tiše připustila: „Nemohla tehdy vědět, jakým směrem se bude tvůj život vyvíjet. Že se ty, Swannová, provdáš za syna hraběte. Na tom jejím prorockém daru musí něco být. Zdá se, že vskutku dovede předvídat budoucnost. Ty jejím věštбám věříš, že?“

„Ano. Vždycky jsem jim věřila a vždycky věřit budu.“ Cecily vzala matku za ruku. „Dokázala mi, že nelže. Když jsem se vdávala, vtiskla mi do ruky papír, na kterém stálo, že se stanu paní tohohle panství. Vedle byl dokonce obrázek.“

Po dceřině odchodu Alice zamířila do zahrady s kropicí konví v ruce. Procházela kolem záhonů a zalévala, avšak v duchu stále prodlévala u Swannových a Inghamových.

Krev. Inghamových a Swannových. Mísí se v jejich třech vnoučatech. Stejně jako Cecily si i ona občas kladla otázku, jestli i předešlé generace spřízněných rodin přivedly na svět nějakého společného potomka. Nebo dva. Neměla tušení.

O tom by věděla jen Charlotte. Opatruje rodinné kroniky, jejichž zápisy se datují desítky let nazpátek. Jsou v Cavendon Hallu zamčené v sejfě, stojícím v její šatně. Ví to, protože jí o nich Charlotte řekla. A předala jí zapečetěnou obálku s bez-

pečnostním kódem. „Prosím tě, ať ji Cecily schová na chráněné místo a zamkne,“ nabádala Alici a ta se zařídila podle jejího přání.

Postavila konev, posadila se na lavičku a zahleděla se na vřesoviště. Dnes je neděle, poslední červencový den. Zítra začíná srpen. Brzy začne vřes kvést. Během týdne nebo dvou bude vřesoviště připomínat rozvlněné levandulové moře.

David, Cecilyin prvorozený, má takové oči. Tenhle neobvyklý odstín je pro Swannovy typický. Jinak se navlas podobá Milesovi. Stejně oči má i Walter, ale ten se jinak vyvedl po Cecily. Mámu zkrátka nezapře. Zato pětiletá Venetia je Inghamová každým coulem, včetně blond vlasů a jasně modrých očí. Alice se potutelně usmála, když si vzpomněla, jak moc Venetia připomíná lady Dulcie, když byla v tomhle věku.

Vnoučata. Zbožňovala je a přála by si, aby jich měla víc. Harry se před několika měsíci nechal slyšet, že by chtěl založit rodinu. Svěřil se jí, že by se rád oženil a zplodil dítě – vlastně několik dětí.

Byl by z něho dobrý otec, o tom není pochyb, ale s osmačtyřicetiletou Pauline Mallardovou se mu tohle přání nejspíš nesplní. Alice ucítila příval zlosti. Okamžitě ji potlačila. Ne, odmítá se tou ženskou zabývat.

Během několika vteřin zvítězil její vrozený soucit a přestala se na Harryho zlobit. Najednou se svým synem sympatizovala.

ČTYŘI

Greta Chalmersová položila sluchátko a nechala na něm chvíli ležet ruku. Hrudník měla jako sevřený obručí a slzy na krajíčku, jen vyhrknout ze zelených očí. Statečně polkla a několikrát zamrkala.

Tak zoufalého a mrzutého svého otce neznala, zato dobře znala důvod jeho rozmrzelosti. Trápilo ho velké dilema a nevi-

děl řešení. Na konci rozhovoru se nechal slyšet: „Jsem v pasti. My jsme v pasti. Nedá se s tím nic dělat, *liebling*.“ Poté jí řekl, že ji miluje, všichni ji milují, a zavěsil.

A ona miluje je: tátu, nevlastní matku Heddy, sestru Elise i bratra Kurta. Žijí v Berlíně a jsou židé. Uvědomují si, že by měli co nejdřív odjet a uniknout zvěrstvům obludné třetí říše. Rádi by do Anglie. Napřed by mohli bydlet u ní, než si najdou něco svého. Mají pasy, ale ne víza a cestovní povolení. Jsou v pasti, jak trefně vyjádřil otec.

Greta horečně uvažovala. Svářílo se v ní nepřeborné množství myšlenek. Podívala se na hodinky. Je skoro půl čtvrté a každou chvíli se tu objeví Cecily. Vší silou se ovládla a přinutila se zvednout ruku ze sluchátka. Napřímila se v ramenou, upravila si límeček bavlněných šatů a jednou rukou si uhladila tmavě hnědé vlasy.

Natáhla se pro dopis, který nafukala na psacím stroji, a vložila jej do desek. Připomněla si, že musí působit vyrovnaně, až dorazí Cecily. Věděla, že se o ni bojí a ví, že její otec má problémy. Ale ani ona nebyla schopna vyrukovat s přijatelným řešením. Nikdo nevěděl, jak z ožehavé situace ven, a to má Cecily v Londýně spoustu spolehlivých známých. Z Gretiny zaměstnavatelky se vyklubala dobrá přítelkyně, která má na srdci její nejlepší zájmy.

Od prvního okamžiku si „sedly“, jak prohlásila Cecily. Ihned si padly do oka a byly na jedné lodi. Nikdy mezi nimi nepadlo jediné křivé slovo, žádná z nich nikdy nešlápla vedle.

Cecily žertovala o tom, jak se k sobě báječně hodí. Často si v jednu chvíli vzpomněly na stejnou věc. „To je tím, že jsme obě májová koťátka,“ prohlásila Cecily po prvním roce společné práce. Obě přišly na svět v prvním květnovém týdnu, ale Cecily byla o šest let starší.

Post Cecilyiny osobní sekretářky zastávala Greta s láskou, přestože byla hodně vytížená. Její nadřízená pracovala stejně pilně jako ona. Obě byly se svou kariérou spokojené a Greta se někdy otrásla, když si vzpomněla, jak na pohovor do obchodu v Burlington Arcade málem nepřišla. Dostala strach.

Nebo za to mohl nedostatek zkušeností. Ale nakonec sebrala odvalu a šla se slavné návrháře představit. A místo dostala. Hned druhý den začala pro Cecily pracovat.

Poslechla Cecilyinu radu, vylovila z kabelky zápisníček a chopila se tužky. Sepsala si seznam všeho, co musí udělat, aby připravila dům na příjezd své rodiny.

Když včera dorazila do Cavendonu, Cecily ji nabádala, aby o budoucnosti smýšlela pozitivně. Ujišťovala ji, že se její rodina z nacistického Německa nakonec dostane a její blízcí se k ní nastěhují. Greta se nemohla dočkat, až se tak stane. Zatím je mohla jen povzbuzovat.

Během uplynulých let si mockrát přála, aby byl její manžel Roy dosud naživu. Ujal by se vedení a se vzniklou situací by se vypořádal, než by řekla švec. Jenže před pěti lety předčasně odešel.

Sklonila hlavu a pustila se do sepisování věcí, které bude muset koupit, aby se v jejím domě v Phene Street žilo pohodlněji.

„Tady jsem!“ zvolala Cecily a pospíchala do její kanceláře. „Omlouvám se za zpoždění. Vím, že spěcháš na vlak.“

„Času mám spoustu. Goff povídal, že úplně postačí, když vyrazíme v půl páté. Vlak mi jede v šest.“

„Takže si můžeme na chvílku odpočinout a popovídat si. Podepíšu dopisy a projdeme si dohodnuté schůzky. Co mám v Londýně naplánováno na pondělí?“

„Moc toho není,“ odpověděla Greta. „Schválně jsem ti nic nedomlouvala, když v úterý odjíždíš do Curychu.“

Cecily podepsala předložené dopisy, pohlédla na svoji asistentku a opatrně se zeptala: „Podařilo se ti zastihnout otce?“

„Podařilo. Mám-li být upřímná, zdá se mi, že trochu poklesá na duchu.“ Gretu překvapilo, že se jí nechvěje hlas.

Cecily přikývla. „Není divu. Zoufá si a má spoustu starostí. Ale já ti chci pomoci tuhle patálii vyřešit. Dobře víš, jaká jsem, když se do něčeho zakousnu.“

Navzdory trablům se Greta rozesmála. „Jako pes s kostí.“

„Přesně tak,“ přikývla Cecily. „Když se vyskytne nějaký problém, musím ho rozlousknout, a to okamžitě, dříve, než se mi vymkne z ruky. Ale s tímhle potřebuji pomoc, Greto. Doufám, že si to uvědomuješ. Naštěstí mám někoho, s kým si o tom můžu promluvit a kdo mě popostrčí správným směrem.“

Greta přikývla. Chovala ke své zaměstnavatelce bezvýhradnou důvěru. Věděla, že jestli jí může někdo pomoci, tak je to Cecily, krásná a talentovaná žena.

O něco málo později Cecily kráčela přes velkou vstupní halu, když vtom zaslechla hudbu. Zůstala stát a pozorně se zaposlouchala.

Magické zvuky se linuly ze žlutého salonu, kde nedávno přibýlo piano, na němž hrála Daphneina dcera Annabel. Nikdo nedokázal ze slonovinových kláves vyloudit tak nadpozemskou hudbu jako ona.

Hraje od dětství a teď je jí čtrnáct. Klavír se stal její vášní a mistrně jej ovládá. Cecily Daphne neustále opakovala, že má její dcera obrovský talent. Je tak dobrá, že by se jednou mohla stát klavírní virtuoskou.

Daphne se jenom usmívala. Nepochybně si myslela totéž, ale nechtěla to přiznat. Vlídna Daphne, již byla Cecily oddaná, byla natolik moudrá, aby své děti nikam netlačila, přestože byly bystré a nadané. Alicia toužila po kariéře herečky, Charlie se chtěl stát novinářem a dvojčata zamýšlela, že se jako Hugo zapojí do světa financí.

Cecily znovu vykročila. Věděla, že na odpolední svačinu zase přijde pozdě. Zamířila k salonu. Otevřela dveře, zůstala stát na prahu a nakoukla dovnitř.

Nepatrně vydechla úlevou, když shledala, že poslední nako nec není. Pro jednu. Teta Charlotte a hrabě tu již jsou, stejně jako lady Gwendolyn. Annabel, sedící u piana, spustila další skladbu. Byla to Beethovenova Měsíční sonáta. Diedre přijela z Londýna dřív než obvykle. Usadila se mezi lady Gwen a svého syna, jedenáctiletého Robina, který jí dychtivě vy-

právě, co je nového. Každé léto trávil v Cavendonu spolu s bratranci.

Cecilyiny děti, David, Walter a Venetia, byli u dětského stolu na druhé straně místnosti. Tuhle novinku zavedla Charlotte, která se domnívala, že si odpolední svačinu lépe vychutnají u vlastního stolu. Dětem se tenhle nápad náramně zamlouval. Zbylé dvě volné židle čekaly na Robina a Annabel.

Chystala se vstoupit, když vtom zaslechla drobný potěšený výkřik. To ji zahlédla Venetia, její veselá holčička s andělskou tváří, blondatými kadeřemi a jasně modrýma očima. Široce se usmála a pospíchala k ní.

Cecily se sklonila, popadla svou pětiletou dceru do náruče a objala ji. „Vidiš?“ zašeptala. „Dodržela jsem slib. Dnes nejsem poslední.“

Venetiiiny modré oči zajiskřily smíchem a na tvářích jí naskočily dolíčky. Šeptem matce odpověděla: „Poslední bude tatínek. POSLEDNÍ!“

Cecily potlačila smích a zavrtěla hlavou. „Třeba ne, miláčku. Kde je teta DeLacy? Schovává se někde tady, co myslíš?“

Děvčátko se zahihňalo a zavrtělo hlavou. „Bude poslední?“

„Já si myslím, že ano,“ přikývla Cecily. Byla to taková jejich malá hra. Cecily přicházela na svačinu vždycky pozdě a Miles si ji kvůli tomu dobíral. Maličká dcerka ji pokaždé bránila a teď ji vysloveně nadchlo, že se mamince podařilo tatínka předběhnout.

Cecily vzala Venetii za ruku a odvedla ji do místnosti. Na všechny se usmívala a láskyplně je zdravila. Přešla ke stolu dětí a políbila své syny, kteří se na ni spokojeně křenili. I je zjevně těšilo, že dorazila před Milesem, což ji pobavilo.

Robin se zvedl a šel ji políbit. Nato se rozběhl k dětskému stolu, následován Annabel. Cecily se sklonila a políbila lady Gwendolyn. „Ty purpurové šaty ti moc sluší, prateto. Zkrátka víš, jaká je tvoje barva.“

„Děkuji za uznání, Cecily. Musím přiznat, že už jsou staré několik let. Ale to ty víš.“ Lady Gwendolyn se zasmála a pokračovala: „Jsem hodně šetrná a schovávám si všechny šaty,

kteří jsi pro mě kdy ušila. Ještě že tvoje ostatní zákaznice nejsou jako já, protože jinak bys neměla do čeho píchnout.“

Cecily souhlasně přikývla a usedla mezi pratetu a Diedre. Otočila se k Diedre a tiše se zeptala: „Můžu s tebou později mluvit? Jedná se o pracovní záležitost.“

Diedre pouze přikývla.

Hrabě zachytil Cecilyin pohled. „Děkuji ti, Ceci, že jsi dovolila Gretě, aby mi ráno napsala pár dopisů. Velmi mi to pomohlo.“

Greta často přiložila ruku k dílu. Nejvřelejší vztah měla s Diedre a Robinem, kterým pomáhala překonat strasti plné měsíce po smrti Paula Drummonda, Diedřina manžela a Paulova otce.

„Není zač. Greta vždycky ráda pomůže.“

Charles Ingham hleděl na svoji snachu s láskyplným výrazem v očích. Choval se k ní jako k vlastním dcerám a nesmírně ji obdivoval. „Je mi Grety líto. Má velký strach o svoji rodinu a připadá si bezmocná. Ozval se jí poslední dobou její otec?“

„Dneska s ním mluvila. Profesor Steinbrenner se domnívá, že nemají šanci se z Berlína dostat.“

Hrabě se tvářil vážně. „Situace v Evropě je špatná a my –“

Charlotte mu pohotově skočila do řeči a tiše zamumlala: „Před dětmi ne!“ Všimla si, že David i Robin pozorně naslouchají. „Malá prasátka mají velká ouška.“

Dříve než jí Charles stačil odpovědět, dveře se otevřely a do místnosti vlétla DeLacy, zadýchaná a zrudlá ve tvářích.

„Všechny zdravím!“ zvolala a hrnula se k otci a Charlotte, aby je políbila. Nato zamířila k lady Gwendolyn. Sedla si k ní, stiskla jí ruku a políbila ji na tvář. „Když jsi mi včera telefonovala do galerie, ptala ses na Dulcie a Jamese. Ráno jsem od Dulcie dostala dopis –“

„Promiň, Charlotte, promiň, tati, omlouvám se za zpoždění. Jinak to nešlo. Musel jsem vyřídit důležitý telefonát,“ hlásil Miles, jenž se přihnul těsně za DeLacy.

„Nic se neděje, Milesi,“ mínil hrabě.

„Budiž ti odpuštěno,“ dodala Charlotte vřelým a vstřícným hlasem. Odjakživa měla pro Milese slabost.

„Posledňáček poslední! Posledňáček poslední!“ posmíval se mu sbor dětských hlásků.

Venetia se začala chichotat a Cecily se k ní přidala. Právě v té chvíli se otevřely dveře a obřadně jimi vstoupil majordomus Hanson.

Podíval se na lorda Mowbraye a otázal se: „Přejete si podávat svačinu, pane?“

„Ano, prosím. Buďte tak hodný, Hansone. Už jsou tu všichni.“

Majordomus přikývl, otočil se na podpatku a gestem pokynul Gordonu Laneovi, vrchnímu komorníkovi, aby přivezl velký servírovací stůl se stříbrnou čajovou soupravou, šálky, talířky a talíři. Gordona následovaly dvě komorné s vozy naloženými sendviči, vdolky, jahodovým džemem a šlehačkou. Nechyběl ani smetanový dort a výběr drobného čajového pečiva.

Začalo nalévání šálek a rozdávání chlebiček, které roky probíhalo stejným způsobem. Byl to rituál, který si všichni užívali. Jakmile personál přesunul servírovací stoly do zadní části místnosti a všichni se usadili, slova se ujala lady Gwendolyn. „DeLacy, teď nám můžeš povědět, co je nového v Hollywoodu.“

„S radostí.“ DeLacy postavila šálek na talířek. „Dulcie i James jsou v pořádku a totéž platí pro dvojčata, Rosalind a Juliet, i malého Henryho. Děti prý jenom kvetou. James natáčí nový film a práce pro studio Metro-Goldwyn-Mayer ho baví. Přesto se chtějí vrátit do Anglie.“ Významně se podívala na pratetu Gwendolyn. Potom zalétla očima k otcí, Charlotte a sestře Diedre.

Lady Gwendolyn poznamenala: „Myslím, že důvod známe. Pravý Angličan, jako je James, považuje za svou povinnost být v čase nebezpečí v rodné zemi. A jak znám Dulcie, tak ta smýšlí stejně.“

„O tom není pochyb,“ přidal se Charles. Podíval se na Charlotte a otázal se: „Souhlasíš?“

„Naprosto. A ty dobře víš, že Dulcie je Angličanka každým coulem.“

Do hovoru se vložil Miles: „Kalifornii určitě opustí, až dokončí natáčení filmu.“

„Doufejme, že ano,“ odpověděla mu DeLacy. „Ale podle Dulcie by se mohl vyskytnout problém. James má neprůstřelnou smlouvu s MGM. Louis B. Mayer, který společnost řídí, je zjevně jeho velkým fanouškem. Tím, že Jamese získal, udělal terno. Dulcie se obává, že nebude ochoten Jamese ze smlouvy vyvázat.“

„Protože počítá s tím, že ho obsadí do dalších filmů,“ podotkla Diedre. „Podepsaná smlouva zavazuje, jak všichni dobře víme. A nejen to. James vydělává společnosti obrovské peníze. Není divu, že ho odmítají pustit.“

„O všem se dá vyjednávat,“ prohlásila Cecily. „Jistě existuje způsob, jak se z té smlouvy vyvléknout. Jen na něj přijít.“ Pohlédla na DeLacy, svou nejlepší přítelkyni, a usmála se. „Co Felix a Constance? Myslela jsem, že jsou v Americe.“

„Ano, v New Yorku. Příští týden se chystají do Los Angeles. Dulcie se modlí, aby se Felixovi podařilo pana Louise B. Mayera přesvědčit.“

Miles se na sestru zvědavě podíval. „Proč ho tituluješ celým jménem? Působí to divně.“

DeLacy se rozesmála. „Že jo? Jenže takhle o něm Dulcie píše ve svých dopisech a já jenom opakuji její slova.“

„Nepochybuji o tom, že je Felix Lambert pěkně mazaný lišák a Constance mu zdatně sekunduje,“ mínila Diedre. „Proto si ho James vybral jako svého agenta. Nechte to na něm. Však oni na něco přijdou. Jsou to profesionálové. Zjistila jsem, že obracet se na profesionály se vždycky vyplatí.“

Cecily přikývla. „Moje řeč. A z vlastní zkušenosti vím, že Felix vždycky vytáhne něco z rukávu.“

DeLacy přikývla a otočila se k otci. „Určitě tě potěší, když ti povím, že Dulcie je spokojená s tím, jak vedu její uměleckou galerii. Letos jsme hodně vydělaly. Měl bys z nás mít radost, tati. Dostaneš od nás tučný šek do fondu pro údržbu Cavendonu.“

„Skutečně jsi mě potěšila, DeLacy. Výborná práce, miláčku,“ pochválil ji otec.

„Tomu říkám báječné zprávy.“ Miles vstal a vydal se k sestře, aby ji objal. „Opravdu jsi podala vynikající výkon.“

DeLacy se na něho usmála. „Díky. Ostatně byl jsi to ty, kdo mě učil obchodovat. Stejně jako Ceci.“

Miles se pousmál a pokračoval ke stolu dětí. Dříve než stačil něco říct, ozvalo se posměšné prozpěvování: „Posledňáček poslední! Posledňáček poslední!“

Pocuchal Walterovi vlasy, protože ten se mu posmíval nejhlasitěji. „Všichni jste malí darebáci. Škodolibí kluci. Víte to?“

„A já jsem škodolibá holka?“ zeptala se Venetia. Pozorně otce sledovala a oči jí tančily.

Miles obešel stůl, postavil se vedle její židle a tiše prohlásil: „Vypadá to tak. Ale to neznamená, že tě nemám rád, maličká.“ Pohládl ji po velmi světlých vláscích. „A zcela určitě jsi moje nejoblíbenější dcera.“

„Ach, tatínku, nebuď hloupý. Vždyť máš jenom mě.“

„Někdy mám pocit, že je vás víc.“

PĚT

Domluvily se, že se před večeří sejdou v zimní zahradě, ale Diedre tam po Cecilyině příchodu nebyla. Cecily přešla přes podlahu z terakotových dlaždic k francouzskému oknu a pohlédla na vřesoviště, táhnoucí se až k Severnímu moři. Kochala se krajinou. Přestože ji důvěrně znala, nikdy ji nepřestávala těšit.

Blížil se soumrak a nebe zvolna tmavlo. Modř se prohlubovala a na vzdáleném obzoru obloha střídala barvy od levandulové po oranžovou a od syté růžové po krvavou červen.

Rudé nebe zvečera, pro ovčáka nádhera. Rudé nebe za svítání, pro ovčáka varování, blesklo jí hlavou staré rčení, které jako dítě slýchávala od matky.

Odvrátila se od okna a zamířila ke stolu. Zjihle přejela dlaní po starém dřevu. Jak často tady stála a povídala si s Daphne, která si tu ve svých sedmnácti zřídila pracovnu? Byla tak mladá a čelila vážným potížím.

Zimní zahrada se stala jejím soukromým útočištěm, jejím nebem na zemi. Nikdo z rodiny ji nevyužíval, a tak si ji Daphne zabrala pro sebe. Tady plánovala svatbu s Hugem, což byla radostná událost, a později odtud velela celé domácnosti jako z kapitánského můstku.

Cecily chvíli otálela u stolu, než se vydala k sedací soupravě z proutí, kde se uvelebila v jednom z křesel. V myšlenkách se vrátila k Diedre. Byla tím nejlepším člověkem, na kterého se mohla obrátit ohledně Gretina problému. V roce 1914 nastoupila na ministerstvo války a zůstala tam i po skončení ozbrojeného konfliktu. Práce se vzdala, až když se zasnoubila s Paulem Drummondem.

Cecily věděla, jak moc ji zdrtila manželova náhlá a nečekaná smrt. Ze všech sil švagrové pomáhala přestát první krušný rok vdovství. Jednoho dne, zcela nečekaně, se jí Diedre svěřila, že se vrací na svou někdejší pozici na ministerstvu. Tvrdila, že práce jí uleví v jejím zármutku a osamělosti. Dále se domnívala, že vypukne válka a bude jejích služeb třeba.

Ačkoliv o své práci na ministerstvu války nikdy nemluvila, Cecily nepochybovala o tom, že dělá pro tajnou službu. Miles s ní souhlasil. Proto jestli někdo ví, jak dostat člověka z cizí země, tak je to Diedre.

V myšlenkách se vrátila ke Gretě. Stačila si ji oblíbit a záleželo jí na ní. Bála se o její blaho. Její asistentka byla nadmíru upřímná, měla obrovský smysl pro čest a pilně pracovala. Cecily si zvykla na ni spoléhat. Greta měla velké pochopení pro lidi, obzvlášť pro ty, na kterých jí záleželo. Cecily věděla, jak strašně se trápí tím, co se děje v Berlíně.

Gretin otec byl známý profesor filozofie. Kdysi studoval na Oxfordu a stal se odborníkem na Platóna. Patřil k nejvýznamnějším učencům ve svém oboru. Greta ho obdivovala. Zbožňovala svou nevlastní matku Heddy, a Kurt a Elise, její nevlastní sourozenci, byli skoro jako její vlastní děti. Bez přestání se o ně strachovala. Cecily nerada viděla, jak Greta trpí, a bála se, že nebude v jejích silách jí pomoci. Pohodlně se opřela, zavřela oči a přemýšlela.

Ostré klapání podpatků ji přinutilo otevřít oči a zvednout se ze židle. Diedre přikráčela do zimní zahrady v elegantních šatech z námořnický modrého hedvábí, které jí Cecily ušila. Díky důmyslnému střihu se v nich zdála ještě vyšší a štíhlejší. O Diedre bylo známo, že má vynikající vkus a umí si vybrat.

„Na tobě vždycky vypadají moje šaty o hodně lépe,“ poznamenala Cecily a usmála se.

Diedre se rozesmála. „Děkuji za milý kompliment, ale tenhle model nemá chybu, a ty to víš. Stal se z něj můj nejoblíbenější kousek.“ Usedla do křesla. „Zdála ses mi při svačině nějaká rozrušená, takže ven s tím. Co se děje?“ Stejně jako prateta Gwendolyn mířila Diedre přímo k věci.

„Greta pochází z židovské rodiny. Potřebují se dostat z Německa. Ráda bych jí pomohla, kdyby to šlo. Proto se na tebe obracím s prosbou o radu.“

Při jejích slovech se Diedre zarazila a pak vehementně zavrtěla hlavou. „To je oříšek. Hodně tvrdý. Nevím, co bych ti poradila, Ceci.“

„Její otec, nevlastní matka a jejich dvě děti zjevně nemají správné cestovní doklady. Jsou s rozumem v koncích,“ přiznala Cecily a zmlkla, když si všimla, jak vyděšeně se Diedre tváří a v očích se jí zračí strach.

Diedre byla dobrá pozorovatelka. Rozuměla lidem a věděla, co na ně platí. Chápala, že by Cecily doopravdy Gretě moc ráda pomohla. Nicméně si neuvědomuje, jak těžký tenhle úkol bude. Ale protože ji nechtěla rovnou odmítnout, řekla: „Kdysi jsi mi o Gretě vyprávěla, když k tobě nastoupila. Bohužel jsem už většinu zapomněla. Buď tak hodná a osvěž mi paměť.“

„Greta je rodilá Němka, stejně jako její otec. Ale matka byla Angličanka. Zemřela, když byla Greta malá. Jmenovala se Antonia Nolanová. Po matčině předčasné smrti ji otec poslal k babičce, Catherine Nolanové. Ta mimochodem dosud žije a bydlí v Hampsteadu. Byla to ona, kdo Gretu vychoval.“

„Aha, už si vzpomínám,“ zamumlala Diedre. „Studovala na Oxfordu, že?“

„Ano. Kráčela ve stopách svého otce. Ten se nakonec znovu oženil, ale Greta zůstala tady, v Londýně.“

Diedre přikývla. „Ještě něco si vybavuji. Greta se provdala za Angličana. Byl to architekt.“

„To je pravda. Roy Chalmers. Želbohu před pěti lety zemřel na leukemii.“

„Čistě ze zvědavosti – je Greta britskou občankou? Domnívám se, že nejspíš ano, když měla anglickou matku i manžela.“

„Ano. Má i britský pas.“

„To ráda slyším. Pas je velmi důležitý, ve válečných dobách přímo nezbytnost. Její rodině to sice nepomůže, ale mně se celkem ulevilo, když vím, že ji nemohou vyhostit nebo tak něco.“

„Mohli by to udělat, kdyby byla Němka? To se mi snažíš naznačit, Diedre?“

„Ano.“

„Naštěstí to nehrozí, protože ji chrání britské občanství. Jenže mluví o tom, že odjede do Berlína, aby se přesvědčila, jak se otci daří, a zhodnotila situaci,“ povzdechla si Cecily.

„Nesmí tam jet! Vystavila by se nebezpečí.“

„Třeba bych tam mohla zajet já. Co myslíš?“

„Nepřipadá v úvahu! Nikam tě nepustím. Není to tak jednoduché... Její otec může být pod dohledem. Je to známý člověk a mohou ho mít na seznamu takzvaných problematických osob. Mohou ho sledovat a on o tom vůbec nemusí vědět.“

„Jestli je to pravda, tak ji to úplně rozhodí,“ vyděsila se Cecily.

„Hlavně jí nic neříkej!“ nabádala ji Diedre. „Nesmí o ničem vědět. A už vůbec nesmí odjet do Berlína.“ Její hlas zněl velmi vážně. „Podívej se, nechci malovat čerta na zeď, ale situace v Berlíně je mnohem horší, než se na první pohled zdá anebo si dovedeš představit. To město je nebezpečné – plné násilníků, přivandrovalců a nacistů. Nikdo tam není v bezpečí.“

Cecily přikývla. „Chápu. Určitě se zařídím podle tvé rady. Nikdo z nás neví lépe než ty, co se tam děje.“

„Před několika měsíci vyšlo nové nařízení, na jehož základě si židé museli nechat své pasy označit písmenem J,“ přiznala tiše Diedre.

Cecily na ni zděšeně zírala. „Takový hnus!“

„Hnus to je, ale není jediný. Všechno, co nacisté dělají, je strašné. Ne, *příšerné*.“ Diedre se naklonila k Cecily a ztišila hlas. „V lednu devatenáct set třicet tři byl Hitler jmenován německým kancléřem a o pouhých sedm měsíců později nechal zřídit první koncentrační tábor. Jmenuje se Dachau.“

„Posílá židy do tábora. O to mu jde?“

„Přesně tak. Ale končí tam i jiní... Katolíci, disidenti..., zkrátka každý, kdo nesouhlasí s nacistickou ideologií. Bují antisemitismus, propuká nenávist. Vládne násilí. Lidé jsou bezdůvodně vězněni.“ Diedre se na Cecily tvrdě podívala. „V lednu devatenáct set třicet tři se Hitler stal skutečným diktátorem a hodlá se zmocnit co největší části střední Evropy.“

„Proč? Kvůli moci? Chystá se ovládnout svět?“

„Ano. Ale především mu jde o území, o požehnaný *prostor*, kde bude rozmnožovat svou dokonalou rasu, Árijce. *Lebensraum*..., tak tomu říká. Země snů, v níž vytvoří svou mistrovskou rasu.“

Cecily zbledla. Nespouštěla z Diedre zrak. „Mě hned tak něco nevyděsí, ale z toho, co mi vyprávíš, mám velmi nepřijemný pocit,“ přiznala tiše Cecily.

„Lámej si tím hlavu, jestli chceš, ale ničeho se neboj. Všichni musíme být stateční a silní. Nesmíme se podvolit německé tyranii. Byla by to katastrofa.“

Diedre se odmlčela. „Podívej se, Ceci, hlavně nikomu z rodiny nevykládej, co jsem ti teď řekla. Neměla bych ti vůbec nic prozrazovat. Spoléhám na tvoji diskrétnost.“

„Dobře víš, že mi můžeš věřit. Ale mohla bych to povědět aspoň Milesovi?“

„Ano, můžeš. Ale i on musí udržet jazyk za zuby. Nesmí to probírat s Charlotte a otcem. Musíš na tom trvat.“

„Budú.“ Následovalo drobné zaváhání, než Cecily pokračovala: „Ty pracuješ v kanceláři, že? Myslím tím, že nechodíš nikam ven a neděláš... nebezpečné věci.“

„Ne, nedělám. Já... Řekněme, že jsem ve vedení. Nicméně ctím vlastní pravidla a nezapomínám na ně.“

„Jaká to jsou? Můžeš mi je zopakovat, Diedre?“

„*Nikomu nevěř. S nikým se nebav. Všechno si pamatuj. Kráčeš sama.*“

ŠEST

Harry Swann instinktivně poznal, že je něco špatně. Pauline nebyla ve své kůži. Přijel ve čtyři, jako že na čaj. Opravdu si ho dali, v jejím elegantním salonu. Ale bylo to rychlé. Jako vždycky se nemohla dočkat, až se odeberou do její ložnice a dopřejí si několik hodin důvěrností a vášně.

Teď když vedle ní ležel v posteli a chtíč byl ukojen, pokusil se určit, proč mu najednou připadá jiná. Ani odtažitá, ani vzdálená, jak často bývala, spíš duchem nepřítomná. Možná roztržitá. Projevilo se to už v okamžiku, kdy vstoupil do jejího domu a ona ho chladně přivítala v hale.

Když se poprvé milovali, byla méně dychtivá než obvykle. Ale sotva ji začal vzrušovat způsobem, jak to měla ráda, vzplála v ní obvyklá vášeň. Byla to bohatě obdařená žena, nadmíru smyslná a eroticky zaměřená, lačná po sexu, ba přímo hladová. Přetékala ženskou žádostivostí. Nedokázala se ho nasytit. Ochotně se mu odevzdala a udělala všechno, co po ní žádal. Takhle to chodilo od začátku jejich aférky a navzájem si přinášeli obrovské tělesné uspokojení.

Vzájemná fyzická přitažlivost neselhala ani tentokrát, avšak místo aby Pauline spočinula v jeho náruči, hladila ho a zahrnovala láskyplnými slůvky, se hned po aktu otočila na bok a ukázala mu záda.

Nechápal to, proto se mírně dotčeně ozval: „Co se děje, miláčku? Odvrácíš se ode mě a skoro nemluvíš. Obvykle býváš plná náklonnosti, když si... spolu užijeme. Což se před chvílí stalo.“

Následovala minuta ticha, než se ozvala: „Uvedla jsem tě v omyl a... teď se cítím provinile.“

Harry se opřel o loket a přiměl ji, aby se na něho podívala. „Kvůli čemu?“

„Nechala jsem tě žít v domnění, že se Sheldon vrátí domů až zítra. V poledne mi telefonoval. Přijede večer. Musíš odejít. Nemůžeš tu zůstat jako jindy.“

Dočista ho tím zaskočila. Zůstal na ni zírat, potom vstal a zamířil k židli, na kterou si položil oblečení.

Pauline se zvedla z postele a pospíchala za ním. Objala ho a přitiskla se k němu. „Nesnesu, abys takhle odešel. Vždycky se před tvým odchodem pomilujeme. Vždycky. Udělejme to zas. Tady. Vestoje. Pojďme. Opřu se o dveře.“ Zvedla paže a přitáhla si k sobě jeho obličej. Vášnivě ho políbila. Ihned na ni zareagoval. V tomhle nikdy nezklamal. Cítil, jak tvrdne, ale zrovna když se chystal podlehnout její touze, ozval se zdravý rozum.

„Ne, nemůžeme. Je to příliš riskantní,“ prohlásil neoblomně a podíval se na hodinky. „Je skoro čtvrt na sedm. Sheldon tady může být každou chvíli. Chytil by nás při činu.“

Pauline zavrtěla hlavou. „Kdepak. Před sedmou se neukáže, to vím jistě.“ Opřela se o dveře a dychtivě na něho zírala, poháněná silící touhou. Takovou vášeň k žádnému muži nikdy necítila. Nikoho nechtěla tak moc jako jeho. Nikoho tolik nemilovala. Přesto věděla, že ho nemůže nikdy mít. Do očí jí vhrkly nečekané slzy. Vrhla se mu kolem krku, aby je neviděl.

Ale on si jich všiml. Pevně ji k sobě tiskl a hladil po dlouhých kaštanových vlasech. „Proč pláčeš?“

„Protože se na mě zlobíš. Protože jsem ti neřekla, že se Sheldon vrátí dřív,“ lhal. „Řekni, že mi odpouštíš, Harry. Prosím.“

Podíval se na ni a usmál se. Něžně se dotkl její tváře. „Nemám ti co odpouštět, Pauline, má nejdražší láska. Vyděsilo mě to, to je vše. Nikdy bych se na tebe nedokázal zlobit.“

Natáhl se po svých šatech a zmizel s nimi v koupelně.

Pauline ho bezostyšně sledovala, opět ohromená přitažlivostí jeho štíhlého těla. Slzy byly hned zpátky a kutálely se jí po tvářích. Vklouzla do šatny a zavřela za sebou. Zůstala stát hned za dveřmi a otírala si slzy. Potom vzala ručník, položila ho na polstrovanou stoličku a teprve pak se na ni posadila.

Odpoledne se několikrát milovali a ona ho byla plná. Možná ji přivedl do jiného stavu. Doufala v to. Ale bylo jí osmačtyřicet, na mateřství je moc stará. Zhluboka dýchala. Vznášela se kolem ní vůně jeho kolínské i těla.

Vzala lahvičku oblíbeného parfému a chtěla se jím postříkat. Ale pak si to rozmyslela. Rozhodla se, že si na těle ponechá jeho vůni. Ozvalo se zaklepání, a tak šla otevřít.

Na prahu stál Harry a zíral na ni. Líně se usmíval. „Jsi nádherná.“ Vzal ji za paži a přivinul k sobě. „Radši by ses měla obléknout,“ poradil jí a pak se zeptal: „Budeš příští týden sama?“

„Nejspíš ano.“ Pohládila ho po líci. „Zavolám ti, hned jak to půjde.“

Harry přikývl a pustil ji. A byl pryč.

Pauline se odvrátila ode dveří, bleskově se přioděla a upravila si účes i make-up. Obvykle se po milování vykoukala, ale dnes ne. Chtěla v sobě mít Harryho semeno, toužila s ním počít dítě, aby měla jeho část po zbytek života. Syna nebo dceru. Na pohlaví nezáleží, hlavně že dítě bude jeho.

Pauline Mallardová sešla do přízemí, aby zde počkala na svého manžela, Sheldona Faircrosse. Věděla, že brzy přijede. Prošla knihovnou ke stolku s drinky a nalila si sherry. Na okamžik zůstala stát a zírala na světlou tekutinu ve skleničce. Hlavu měla plnou Harryho Swanna.

Tak trochu litovala, že se s ním zapletla, protože jí svým způsobem zničil život. Poprvé se zamilovala. Což bylo *zapovězené*. A teď ví, že ho musí nechat jít. Rozvod a nový sňatek nepřichází v úvahu. Harry nikdy nemůže být její. Zato ona je v pasti.

Když si před patnácti lety Sheldona brala, přistoupila na jeho pravidla. Pomohl jí dát do pořádku finance a vyřešit potíže, napáchané jejími předchozími dvěma manžely. Oba prošťurovali velkou část dědictví, které jí zanechal otec, zesnulý Allan Mallard, jeden z největších amerických magnátů.

S manželovou pomocí sice dala svoje finanční záležitosti do pořádku, ale už nebyla tak bohatá jako kdysi. Což neznamená, že je chudá. A zdaleka ani Sheldon, který patří mezi multimilionáře.

Uzavřeli spolu jednoduchou dohodu. Sheldon, úspěšný podnikatel, toužil po prestiži, která se pojila s jejím jménem, krásou a elegancí. Bral ji jako ozdobu, kterou chce mít po svém boku i u svého stolu. Také požadoval její naprostou loajalitu.

Avšak po stránce sexu o ni zájem neměl, protože dával přednost mladým mužům. Velkoryse jí proto dovolil najít si milence pod podmínkou, že budou zcela diskrétní. Také ji donutil přísahat, že nikdy neprozradí jeho sexuální orientaci.

Tehdy s tím ochotně souhlasila. Nejenže získala zpátky svoje peníze, ale navíc se pyšnila sňatkem se známým magnátem, o němž se mluvilo jako o zázraku z Wall Street, a mohla utrácet z jeho bezedného měšce, jak se jí zlíbilo. Mohla mít tolik milenců, kolik si přála, avšak Sheldon jí dal jasně najevo, že její pletky s muži musí být výhradně fyzické povahy. Žádné citové závazky. Všechno fungovalo, dokud nepotkala Harryho. Teď by se za Harryho nejradši provdala, byla jeho ženou a porodila mu dítě. Chtěla by ho mít jenom pro sebe. Lepšího milence nikdy neměla. Ani šarmantnějšího muže po svém boku.

Zírala do sklenice sherry jako uhranutá a hlavou jí táhlo: Mohla bych od Sheldona odejít. Sice má kontrolu nad mými financemi a spravuje je, ale na penězích mi nezáleží. Harry se o mě postará.

Zvedla sklenku k ústům, usrkla sherry a přestala si lhát. Peníze pro ni znamenají hodně. Narodila se do majetné rodiny a ráda utrácela. Postrádala by je. A pokud má být upřímná, postrádala by i svůj život na mezinárodní scéně. Harrymu by se

nezamlouval. Může do ní být celý pryč, ale Cavendonu a Ing-hamovým je oddaný.

Jsem v pasti a není úniku, přemítala. A pak se prudce otočila, když se za ní ozvalo: „Dobrý večer, Pauline. Vidím, že jsi sama.“

„Ach, Sheldone. Přirozeně že jsem sama.“

„Harry nepochybně právě odešel.“

Pauline pouze přikývla a přistoupila ke krbu. Sheldon ji následoval. Políbil ji na tvář. Nalil si whisky a zamířil k pohovce, na které se Pauline usadila.

„Ta tvoje aférka začíná být vážná,“ poznamenal manžel a připojil se k ní. „Harry se do tebe nejspíš zamiloval. Všechny to nakonec postihne. Co k němu cítíš ty?“

„Je ohleduplný a starostlivý. Hodný člověk.“

„A bezpochyby výborný v posteli. Tak dlouho bys s ním nevydržela, kdyby si s tebou nezatančil horké horizontální tango, kdykoliv na něho kývneš.“ Sheldon se rozesmál.

Pauline mlčela. Nesnášela manželovy záchvaty vulgarity a řeči o sexu. Občas ji napadlo, že ho vlastní oplzlosti vzrušují stejně, jako jiné muže rajcuje šmírování.

Když se nedočkal odpovědi, Sheldon prohodil: „Ráno jsem mluvil s Tiger. Zve nás na svůj zámek ve Versailles. Pořádá velkou letní party. Počítá s námi. Přijal jsem pozvání za nás oba.“

Pauline se na okamžik zarazila, než pohotově vyhrkla: „Ale to je báječné, Sheldone! Tiger je skvělá hostitelka.“

„A má vynikající vkus na hosty. Na prodloužený víkend pozvala skupinu neodolatelých mužů a žen.“

„Aha,“ hlesla Pauline. Věděla, na co naráží. Po krátké pauze se zeptala: „Jak se má tvůj italský milenec?“

Sheldon se na ni zakřenil. „Románek dospěl ke svému konci. Poslal jsem ho zpátky do Itálie. Jsem volný jako pták, zlato. Stejně jako ty.“

„Já jsem volná jako pták?“ Pauline tázavě povytáhla obočí.

„Samozřejmě. Harry musí z kola ven, Pauline. Už to trvá dlouho a berete se moc vážně. Nezapomínej, že máme dohodu. Navždy budeš moje žena a já budu hlídat tvoje peníze. Mužů

můžeš mít, kolik chceš. Tiger už ti chystá nový rozkošný materiál. Budeš mít z čeho vybírat.“

Pauline spolkla slzy, hrozící vyhrknout jí z očí, a zeptala se: „Kdy že se koná ten večírek ve Versailles? A pojedeme napřed do Paříže?“

„Z Harrogate odjíždíme v neděli. Na několik dní se vrátíme do Londýna. Příští víkend strávíme v Paříži a pak se přesuneme do Versailles.“

„Dobré nebe, Sheldone! V neděli odjet nemohu. Vždyť mi dáváš na sbalení jenom zítřek.“

„Potřebuješ jenom šperky a pár šatů. O zbytek se postará paní Heathová. Věci ti pošle. Vlastně na tom vůbec nezáleží, protože mám v úmyslu vzít tě na nákupy do salonů Chanel a Schiaparelli. Také mě napadlo pořídit ti několik nových šperků od Cartiera.“

Přikývla a přinutila se k úsměvu. „Máš báječné nápady, Sheldone.“ Pochopila, že ji chce z Harrogate odvézt dřív, než se znovu stačí sejít s Harrym. Jejich vztah dneškem skončil. Sheldon se o to právě postaral.

Poslouchala, jak vykládá o pobytu v Paříži, a zčistajasna jí v hlavě zazněl jiný hlas. Patřil jejímu zesnulému otci, Allanu Mallardovi. Vysvětloval, že se nikdy do ničeho nepouští, aniž by měl po boku právníka. Klidně si jich pořídí celý houf, pokud je to nutné. Mockrát jí to opakoval. Nejspíš ji chtěl varovat.

Budu potřebovat právníka, pomyslela si. Možná celý houf ostřílených a vlivných advokátů z Manhattanu. Pomohou mi znovu získat kontrolu nad vlastním životem. Vznesu nárok na svoje dědictví. Rozvedu se. Potom se můžu vrátit k Harrymu. Třeba se stanu jeho ženou. Pouhé pomyšlení na to jí vyčarovalo úsměv na tváři.

Sheldon ji jako obvykle pozorně sledoval. „Najednou ses úplně rozzářila, Pauline. Proč ten úsměv?“

„Zrovna jsem přemýšlela o budoucnosti...“ Nechala větu nedořčenou a opřela se o polštáře.

„Ach ano. Výlet do Versailles bude její součástí. Tiger slíbila spoustu zábavy.“

Pauline přikývla, ale v duchu už plánovala cestu do New Yorku. Nedovolí Sheldonovi, aby jí šlapal po štěstí. Čeká ho životní šok. Věnovala mu další vřelý úsměv. Hlavu měla totiž plnou Harryho Swanna a jejich společné budoucnosti.

SEDM

Harry nechal Harrogate za zády a zamířil na sever ke Cavendonu. Byl rád, že mu Pauline prozradila důvod svého zvláštního chování. Hodně se mu ulevilo.

Sám pro sebe se zachechtal. Zná ho jenom pár měsíců a už ho má přečteného. Kdyby mu ihned po příjezdu oznámila, že je její manžel na cestě do Yorkshiru, okamžitě by odjel. Jenže ona si nepřála dostaveníčko zrušit, proto před ním klíčovou informaci zatajila.

Pauline Mallardová. Jedinečná žena. Ohromujícím způsobem krásná. Má husté, tmavě kaštanové vlasy, čistou bílou pleť a oči barvy jantaru. Umí si vybrat šaty a peníze jí nechybějí, takže si může dopřát ty nejluxusnější. Následně na ni každý obdivně zírá, kamkoliv se hne. Vzbuzuje celkem rozruch. Ženy jí závidí dokonalý vzhled, muži po ní nepokrytě touží.

Miloval ji, byl jí oddaný, a kdyby souhlasila s rozvodem a opustila Sheldona Faircrosse, okamžitě by si ji vzal. Nejenom proto, že si skvěle rozumějí v posteli, ale těšila ho její společnost a fascinovala její inteligence. Měla značný přehled i vědomosti. Byla zábavná společnice a díky nevtrávému smyslu pro humor ho dokázala spolehlivě rozesmát.

Ale pak si vzpomněl na rozhovor s matkou. K vlastnímu překvapení se jí přiznal, že by se rád oženil a měl děti. Ne jedno nebo dvě, ale rovnou celý houf.

Jak záviděl Milesovi a Cecily tu jejich drobotinu, anebo Daphne a Hugovi pět báječných potomků.

O tom přece život je, ne? Založit rodinu s mimořádnou ženou. Aspoň bude mít koho milovat, chránit a opečovávat.

Ušklíbl se, když si vzpomněl na matčinu poznámku ohledně přání mít potomky. Mrazivě mu oznámila, že jeho současná známost je na rození dětí moc stará, a dodala, že jeho tajemství brzy praskne.

Snažil se jí vysvětlit, co k Pauline cítí, ale matka ho odmítala poslouchat a rozhovor rázně utnula.

Dobře věděl, o čem si s ním chce Cecily promluvit. Vyčiní mu za to, že se tahá s vdanou ženskou, a bude požadovat, aby známost okamžitě ukončil. Znal názory své sestry a nepochyboval o tom, že ji matka proti němu schválně poštvála.

Pauline musí opustit svého manžela. Jinak to nepůjde, usoudil Harry, když odbočil z hlavní silnice na území Cavendonu.

Jako vždy, když se vracel domů – byť na pár hodin – vnímal přívál štěstí, spokojenosti a pocit sounáležitosti. Tady je doma. Tenhle kraj nosí v srdci, stará se o něj a chrání ho. Sem patří.

Dívku, která se jako splašená hnala na bicyklu po silnici vedoucí do vesnice Little Skell a vletěla mu rovnou pod kola, dočista přehlédl. Zato si nepříjemně uvědomil, že ji srazil. Zaslých zlověstné zaskřípání a pronikavý jekot, uviděl ve vzduchu pár bosých nohou a ucítil náraz.

Bleskově šlápl na brzdu a vyděšeně vyskočil z auta. Na zemi spatřil zdeformované přední kolo bicyklu, ale po dívce nikde nebylo ani stopy. Nechápat se podíval napřed doleva a potom doprava.

Vzápětí se ozval tenký hlásek: „Já jsem tady, v příkopu! Mohl byste mi prosím pomoci?“ Vrhł se k hluboké strouze zrovna v okamžiku, kdy se nad jejím travnatým okrajem objevila kudrnatá ryšavá čupřina. Holčička se škrábala nahoru a přidržovala se trsů divoce rostoucích rostlin.

Díkybohu, žije! pomyslel si Harry. Poklekl do trávy a nabídl dívce ruce. Napřed se přidržela jedné, potom druhé. Vytáhl ji k sobě nahoru. Sedla si k jeho nohám a ztěžka oddechovala.

Přelétl po ní očima, aby se přesvědčil, že je v pořádku. „Jsi zraněná? Bolí tě něco?“ zeptal se ustaraně. Měl o ni strach.

„Zlomeného nic nemám,“ odpověděla a zamračila se. „Ale jsem trochu otřesená.“

„Není divu,“ ucedil. „Omlouvám se, že jsem tě srazil. Přišla ses z vedlejší silnice a já si tě vůbec nevšiml. Asi bych tě měl odvézt do nemocnice v Harrogate, aby tě prohlédli.“

Děvče vehementně zavrtělo hlavou. „Ne, ne. Nic mi není. Ale děkuji vám.“

Harry dál naléhal. „Opravdu si myslím, že by tě měl vidět doktor. Můžeš mít vnitřní zranění. Určitě udělám lépe, když tě odvezu někam na pohotovost.“

Holčina vyprskla smíchy a znovu zavrtěla hlavou. „Poznala bych, kdyby mi něco bylo. Čestně. Moji bratři říkají, že jsem nezmar.“ Pousmála se a pokračovala: „Omluvit bych se měla já. Jela jsem jako blázen. Mrzí mě to.“

Harry přikývl. „Jestli víš určitě, že ti nic není, tak na cestě do špitálu netrvám.“

„Vážně se mi nic nestalo.“ Urovnala si šaty potištěné barevnými kvítky, vytáhla si bílé podkolenky a otřela si dlaně o sukni. „Dokonce ani šaty jsem si neroztrhla,“ hlásila. Oči se jí třpytily. Napřáhla k němu pravačku. „Díky, že jste mě vylovil z příkopu. A mimochodem, jsem Phoebe Bellamyová.“

„Harry Swann,“ odpověděl. Usmíval se na ni, uchvácen její bezprostředností a přátelskostí. Měla roztomilý obličej posetý pihami a světle hnědé oči. Odhadoval ji na dvanáct let a netušil, co je zač. Ani co pohledává na pozemcích Cavendonu.

Phoebe se na něho udiveně podívala a vykřikla: „Vy jste jeden z těch slavných Swannových z Cavendonu? Nejste náhodou příbuzný Cecily Swannové, celosvětové královny módy?“

Pobavilo ho, jak Cecily pojmenovala. „Je to moje sestra,“ odpověděl.

„Páni! Já žasnu! Je pro mě velkou ctí vás poznat, pane Swanne.“

Harrymu se líbilo, že se netají svým obdivem. „Nápodobně, Phoebe Bellamyová. Jenom mě mrzí, že jsme se po-

tkali tak nešťastným způsobem. Kde bydlíš? Tipuji, že někde poblíž.“

„Ano, pane Swanne. Žiji u svého strýčka, velitele Jolliona.“

„Dobře ho znám. I jeho syna Noela. To musí být tvůj bratranec.“

„Je. Budeme u strýčka Edgara celé léto.“

Harry se zvedl z trávy a nabídl Phoebe ruku. Pomohl jí na nohy. „Přesvědčíme se, jestli můžeš chodit. Doufám, že jsi v pořádku. Jestli tě nic nebolí, odvezu tě do Burnside Manor.“

Společně se vydali k autu. Harry si dívku bedlivě prohlížel. Zdálo se, že je v naprostém pořádku.

Oba se zastavili u polámaného kola. Phoebe se na ně podívala a zhrozila se: „Páni! Co s tím budu dělat?“

„Dám ho sem na kraj do trávy,“ odpověděl Harry a zvedl bicykl. „Zítra ráno sem pro něj někoho pošlu. Třeba se dá opravit. Máme dílnu.“

„To je od vás moc hezké. Děkuji vám, pane Swanne. Je mi líto, že vám způsobuji tolik potíží. Poslouchejte, nic mi není. Můžu jít domů pěšky.“

„Kdepak, nic takového. Odvezu tě a vysvětlím veliteli Jollionovi, co se přihodilo.“

„Nemusíte mu nic vysvětlovat,“ bránila se Phoebe. Znělo to poplašeně.

„Vezmu vinu na sebe,“ trval na svém Harry. „Teď si nastup do auta, Phoebe.“

OSM

Diedre špatně spala. Strávila bezesnou noc, protože se nedokázala ubránit znepokojivým myšlenkám, které jí vířily v hlavě.

Pro jednu jí nedělal starost otec a jeho zdravotní stav. Poslední dobou jí připadal stejný jako dřív: byl plný života

a v dobré formě a vrátil se mu smysl pro humor. Už se kvůli němu nemusela trápit. Charlotte ho milovala a svědomitě o něho pečovala. Všichni jí hodně dluží.

Neustále se vracela k rozhovoru s Cecily a tomu, co se dozvěděla o Gretě Chalmersové, konkrétně o jejích potížích.

Léta pracovala pro tajnou službu, proto věděla, že víza a cestovní doklady lze získat různou cestou. Existují mnohé způsoby, jak dostat lidi z Německa. Problém se Steinbrennerovými je v tom, že jsou židé a mají označené pasy. Sehnat čtyři zbrusu nové nebude lehké. Stejně je to s vízy a cestovním povolením. Čtyři je moc. I dva budou problém. Možná se jí nepovede získat ani jeden.

Měla dva kontakty, které by jí mohly pomoci. Jeden z nich měl velký vliv a už jí prokázal nejednu laskavost. Byl vysokým velitelem třetí říše a ona věděla, že pro ni udělá, co bude v jeho silách. Ale zdráhala se ho zeptat. Přátelili se několik let. Obdivovala ho a respektovala jako svého nejdražšího přítele. Přesto se na něho nechtěla znovu obracet. Ne tak brzy.

Seděla na posteli a pomrkávala v bledém světle, které prosakovalo skrz závěsy. Natrásla si polštáře, ulehla na ně a soustředila se na svůj druhý kontakt.

Vzápětí usoudila, že i od něj musí upustit, protože je napojen na první kontakt. I on zastával vysoký post na nejvyšším velitelství, a pokud by ho odhalili, odskákal by to i jeho nadřízený. Nemá smysl něco mu říkat. Navíc je užitečnější v jiných oblastech.

Napadlo ji, že nejlepší bude její vlastní člověk, jehož v Berlíně má. Je sice mladý, ale rychle se orientuje a má spoustu zkušeností. Navíc mu může zavolat a nevzbudí tím žádné podezření.

Právě na to musí poslední dobou brát velký ohled. Telefony jsou v posledních letech v Německu odposlouchávány a největšímu zájmu se těší hovory ze zahraničí. Britská ambasáda v Berlíně jistě nebude výjimkou. Gestapo ji určitě odposlouchává, avšak z řečí, které vede se svým člověkem, nemůže být nikdo moudrý.

Podívala se na hodiny a shledala, že už je skoro šest. Ostatní dosud spí. Zvedla se z postele a zamířila do koupelny. Opláchla si ruce a obličej, vyčistila si zuby a vykartáčovala vlasy. Vrátila se do ložnice, vklouzla do hedvábného županu a trepek a sešla do přízemí.

V domě vládlo ticho. Nikde se nic nepohnulo, jen hodiny stojící v hale tikaly. Na Hansona, komorníky a služky bylo přece jenom trochu brzy. Ale za půl hodiny nastoupí do služby hospodyně a domácí personál se pustí do přípravy snídaně. Kuchařka už je určitě v kuchyni, protože přichází jako první.

V knihovně bylo chladno a klid. Diedre usedla k otcovu psacímu stolu a uvelebila se ve velkém koženém křesle. Přímě před sebou měla stojací kalendář. Zahledla se na něj. „Proboha, už je *sobota*,“ zamumlala si pro sebe. *Sobota třicátého července*. Sakra! Učinila bleskové rozhodnutí, zvedla sluchátko a vytočila číslo mezinárodní centrály. Nadiktovala spojovatelce berlínské číslo a čekala.

„Haló?“ ozval se po čtvrtém zazvonění nabručený mužský hlas.

„Bydlí tam ještě Toby Jung?“

„To je jeho Daffy Dilly?“

„Ano, je.“

„Rád tě slyším, Daffy. Co se děje?“

„Při své poslední návštěvě jsem si u vás nechala kufr, Toby. Napadlo mě, jestli náhodou nevíš o někom, kdo k nám má cestu a mohl by mi ho přivést. Náklady uhradím.“

„Zeptám se. Co je u vás nového?“

„Nic moc. Jak je v Berlíně? Mám kamarádku, která se tam chystá a ptala se mě na počasí.“

„Horko jako v pekle. Skoro se nedá dýchat. Město páchne. Všichni se potíme. Chtělo by to svěží vítr.“

„Pocasí se každou chvílí mění, Toby.“

„Já to vím, andělská tvářičko. Co ten tvůj kufr. Je těžký?“

„Obávám se, že ano.“

„Zvládne ho odnést jeden člověk?“

„Nemyslím. Chtělo by to ještě někoho. Možná dva. Ale na nádrazí mají portýry a já bych projevila svou vděčnost.“

„Uvidíme, co se dá dělat. Kde teď jsi?“

„Dívám se na vřesoviště.“

„Jak dlouho se tam zdržíš?“

„Dva dny. Proč?“

„Jenom to potřebuju vědět. Ozvu se ti příští týden. Na staré místo. Budeš tam?“

„Budu. Díky, Toby.“

„Posílám ti velkou pus, andělská tvářičko,“ rozloučil se a zavěsil.

Diedre položila sluchátko zpátky do vidlice a opřela se v křesle. Kdyby je někdo poslouchal, nebyl by z jejich slov příliš moudrý. Zato Toby pochopil, že chce z říše dostat nějaké lidi. Vždycky se domlouvali vlastním kódem. Zpráva o počasí v Berlíně byl svérázný vzkaz, kterým jí Toby dával na vědomí, jaké v Berlíně panují podmínky. Teď nezbývá než čekat, co se bude dít. Pokud vůbec něco.

Cecily uslyšela, jak na ni někdo volá. Otočila hlavu doleva a uviděla bratra, jak na ni mává. Kráčel od stájí a měl na sobě rajtky. Každou sobotu objížděl panství, aby se přesvědčil, že je všechno v pořádku.

Usmála se, když vedle ní zůstal stát a políbil ji na tvář. „Ty dnes po ránu jenom záříš, Ceci.“

„S lichotkami se dostaneš všude a dobře to víš, Harry,“ odpověděla s lehkým smíchem a dodala: „Ani ty nevypadáš zrovna špatně. Už jsi udělal svoje obvyklé kolečko?“

„Ne. Napřed jsem tě chtěl vidět. Pojdme si sednout do altánu, ano? Je tam příjemně.“

„A taky tam budeme mít naprosté soukromí,“ zdůraznila Cecily a srovnala s ním krok.

Pohlédl na ni. „Pravda. Připomínka přijata. Jenže v mé kanceláři bylo ráno strašné horko. Na vině je to červencové slunce.“

„Nebudu ti nic vyčítat, dobře to víš. Jsi dospělý muž a máš právo vést takový život, jaký uznáš za vhodné. Jenom jsem si s tebou chtěla promluvit – především kvůli mámě.“

„Snad není nemocná?“ vyděsil se Harry.

„Ne. Samozřejmě že není. Ale má o tebe strach.“

„Já vím.“ Víc neřekl.

Dál kráčeli mlčky, ztraceni ve vlastních myšlenkách. Ticho jako první přerušila Cecily. „Chci ti poděkovat, že pomáháš Walterovi s ježděním. Vždycky se koní bál a tobě se podařilo ho toho strachu zbavit. Díky tobě teď hodiny jezdeckví zbožňuje.“

„Má rád především klisnu, kterou jsem mu koupil. Je mírná jako ovečka a on na ní dělá úžasné pokroky. Jsem na něho hrdý.“

„Včera se mi svěřil, že už dohání Davida, a brzy bude jezdit lépe než jeho velký bratr.“

Harry se zasmál. „Myslím, že k tomu má našlápnuto. Mimo chodem, včera večer mě potkal zvláštní zážitek. Srazil jsem z kola jednu dívku.“

V Cecily viditelně hrklo a zamračila se na něho. „Z kola? Kde? Snad ne tady na panství?“

„Ano, tady u nás. Měla namířeno do vsi a řítla se po silnici jako splašená. Vůbec jsem si jí nevšiml.“ Bez jakéhokoli příkrášlení Cecily vylíčil, co se stalo. „Ukázalo se, že mám tu čest s Phoebe Bellamyovou, neteří velitele Jolliona. Když zjistila, že jsem Swann, chtěla vědět, jestli jsem příbuzný s Cecily Swannovou, celosvětovou královnou módy.“

Cecily vyprskla smíchy a zavrtěla hlavou. Bratrův výrok ji pobavil. „Phoebe neznám, ale její matka Adrianna je sestra velitele Jolliona. Má celkem početnou rodinu. Asi sedm dětí.“

„Proboha, tomu se říká smečka! Ale Phoebe se zmínila jen o dvou bratrech,“ podivil se Harry. Vešli do altánu a usedli proti sobě. Cecily se ujala slova: „Máma se na tebe nezlobí, Harry. Jenom ji znepokojuje, že...“

„Že přijdu do řečí,“ dodal spěšně a zachmuřil se.

„Tohle ji nejspíš trochu trápí kvůli pozici, kterou tady zastáváš. Ale víc ji zneklidňuje, že ses vydal cestou, která nikam nevede. Aspoň tak se vyjádřila. Svěřil ses jí, že si hrozně moc přeješ mít děti, a ona se domnívá, že tohle přání se ti s Pauline Mallardovou nikdy nesplní, protože je na mateřství už moc stará.“

Harry přikývl. Tvářil se zamyšleně. „Máma má pravdu. Pauline je osmačtyřicet a myslí si totéž. Domnívá se, že nemá šanci otěhotnět.“

„Ale na osmačtyřicet rozhodně nevypadá. Hádala bych jí mnohem míň.“

„Řekl jsem jí totéž, když mi prozradila svůj věk. Byla ke mně velice otevřená a jednala se mnou na rovinu, Ceci. Pauline je dobrá žena.“

„Vdaná žena,“ připomněla mu tiše Cecily, natáhla se a vzala bratra za ruku položenou na stole. Pevně ji stiskla. „Poslouchej mě. Jsem tvoje sestra a znám tě lépe než kdokoliv jiný. Proto je mi jasné, že ji musíš milovat jako blázen, když s ní přes to všechno udržuješ vztah.“ Cecily se odmlčela a pomalu zavrtěla hlavou. „Bohužel opravdu nikam nevede.“

Když Harry neodpověděl, Cecily pokračovala: „Předpokládám, že její manželství není zrovna šťastné.“

„Ano, je to tak. Sheldon hodně cestuje, a navíc jejich vztah není intimní – alespoň podle toho, co mi naznačila.“

Cecily se neubránila povzdechu. „Ach, Harry, přesně tohle říkají všichni! To je přece stará otřepaná písnička všech cizoložníků. Podle mě se takhle obhajují od úsvitu věků.“

„V případě Pauline to nejspíš bude pravda. On má jiné zájmy... Pohlíží jiným směrem.“

„Co tím naznačuješ?“ Ztišila hlas a opatrně se zeptala: „Chceš tím říct, že je homosexuál?“

„Přesně takhle se nikdy nevyslovila, jenom přiznala, že spolu nespí,“ zašeptal Harry. „A že má jiné chutě.“

„Nedívím se, že o tom nemluví. Mohl by skončit ve vězení.“

Přikývl. „Já jí věřím, Ceci, tak to zkrátka je. Bude pro mě těžké ji opustit.“

„Zmínila se někdy o rozvodu?“ Cecily upřela na Harryho oči a soustředěně ho sledovala.

„Tvrdila, že by Sheldon s rozvodem nikdy nesouhlasil, proto musíme vytěžit ze situace to nejlepší.“

„Nezdá se mi, že bys ze známosti s Pauline zrovna profitoval,“ ohradila se rázně Ceci. „Vězíš ve vztahu se ženou, která je zjevně moc stará, aby ti porodila děti, a navíc má nějaký důvod setrvávat ve stávajícím manželství.“

Naklonila se k bratrovi a chápavým tónem dodala: „Harry, prosím, buď rozumný a mysli na sebe. A na svoji budoucnost. Je ti čtyřicet. Skonči to a vydej se svou vlastní cestou. Určitě někoho zajímavého potkáš, já to zkrátka vím.“

„Připadá mi legrační, že to říkáš zrovna ty. Dobře si pamatuji na tvé litanie... Vždycky jsi prohlašovala, že bys nemohla milovat nikoho jiného než Milese. Já o Pauline smýšlím stejně.“

„Je to těžké. Já to vím, věř mi. Mámu napadlo, že by ti možná prospělo, kdybys na chvílku odjel. Vzal si dovolenou. Vlastně bych byla ráda, kdybys s námi mohl do Curychu.“

Harry se pousmál. „Spravuji tohle panství spolu s Milesem. Když bude pryč, já tu musím zůstat. To neznamená, že bych si společnou dovolenou nepřál. Baví mě trávit čas s tebou a Milesem. Jde o to, že člověk si bere svoje problémy s sebou, ať už se vrtne kamkoliv. A dříve, než mi to začneš vymlouvat, ti připomenu, že tohle byla kdysi tvoje vlastní slova a týkala se tvých citů k Milesovi.“

Cecily přikývla. Svého bratra zbožňovala a rozuměla jeho situaci i pocitům. Miloval ženu, kterou si nemohl vzít a která by mu s největší pravděpodobností nemohla porodit děti. Sestra mu nechtěla nic vyčítat ani se ho vyptávat, pouze ho utěšit. A povzbudit ho, aby se posunul dál. Kéž by mu mohla představit nějakou pozoruhodnou dámu, ale momentálně ji žádná nenapadala. Kromě toho by mu vadilo, že si hraje na dohazovačku a plete se mu do života.

Zvedla se a prohlásila: „Jsem tu pro tebe, kdykoliv mě budeš potřebovat, Harry. Stejně jako Miles.“

Bratr se také postavil a láskyplně se do ní zavěsil. „Já to vím a děkuji ti, že se o mě tak staráš.“

Společně vyrazili po cestě, drželi se za ruce. U stájí se s ní rozloučil. Políbil ji na tvář a zamumlal: „Postarám se o Davida a Waltera, zatímco budeš pryč. Záleží mi na nich.“

Přikývla. „Jsi dokonalý strýček.“

Usmál se na ni a odkráčel.

Sledovala, jak odchází, a hlavou jí táhlo, jak dobře vypadá. Je to pohledný mužský. A starostlivý. Má rád její děti, to je vidět. Tráví s chlapci hodně času a naučil je spoustu věcí. Byl by z něho skvělý otec a manžel.

Cestou k terase se neubránila rozjímání o tom, jaký neveselý život její bratr vede. Je oddaný Cavendonu i své práci. Jsou s Milesem nejlepší přátelé a skvělý pracovní tým. Lidé ho mají rádi a obdivují ho.

Ale je sám, sám žije v domě, který mu věnovala prateta Charlotte. *Úplně sám*. Musí se v nitru cítit prázdný. Sám si vaří. Anebo přejde ulici a nají se u rodičů. Popřípadě zaskočí do místní hospody. Není zrovna společenský a většinou si vystačí.

Není to fér, blesklo Cecily hlavou v náhlém přívalu zlosti. Ta žena ho využívá. Můj bratr si zaslouží něco lepšího. A já se postarám, aby to dostal.

O deset minut později někdo zaklepal na dveře její ložnice a vzápětí se ozval Diedřin hlas: „Smím dál?“

„Ano, samozřejmě,“ zvolala Cecily a zamířila ke dveřím. Diedre vstoupila dovnitř se šaty v ruce a s úsměvem na rtech. Byly to jedny z těch, které si nedávno koupila v obchodě v Burlington Arcade.

„Je na nich něco špatného?“ podivila se Cecily a ukázala na šaty.

Diedre se rozhlédla kolem sebe. „Nejsem si jistá, jestli mi správně sedí to plisování na boku. Doufám, že neruším. Kde je Miles? V salonu?“

Cecily zavrtěla hlavou. „Ne. Šel s chlapci na zahradu a Venetia pomáhá chůvě vybírat květiny do vázy. Chceš se mnou mluvit o samotě, je to tak?“ Neubránila se úsměvu.

„Správně.“ Diedre přehodila šaty přes židli. „Jako vždycky mi skvěle padnou. Byla to jenom záminka a důvod, proč za tebou přijít.“

„Posaď se. Kdyby se Miles vrátil dříve, než předpokládám, půjde do salonu. Vždycky to tak dělá.“

Diedre usedla na pohovku vedle Cecily. „Nechci v tobě probouzet falešné naděje, ale mluvila jsem se svým kontaktem. Dnes ráno. Zavolala jsem mu do Berlína. Pokusí se zjistit, co se dá pro Gretinu rodinu udělat.“

„Ach, tomu říkám skvělá zpráva!“ Cecily se rozzářila.

„S tím nadšením opatrně, Ceci. Hlavně Gretě nic neříkej. Ani nikomu jinému, když už jsme u toho. Ani Milesovi. Se Steinbrennerovými je jeden velký problém a týká se jejich pasů. Jak jsem se včera zmínila, potřebují zbrusu nové. Podle mě není v našich silách dostat je pryč všechny najednou. Musíme je odvážet jednoho po druhém, což potrvá několik měsíců.“

„Ach ne. To by špatně snášeli,“ namítla Cecily. „Gretu by to zneklidňovalo.“

Diedre se na Cecily tvrdě podívala. „Musíš pochopit, že momentálně usilujeme téměř o nemožné. Greta do toho nebude moci mluvit. Budu považovat za štěstí, když se nám podaří dostat ven jediného člověka. A o stejném štěstí může mluvit ten dotyčný. Koho myslíš, že si vyberou? Komu dají přednost?“

„Nemám ponětí. Z toho, co o profesorovi vím, soudím, že bude chtít, aby nejdříve odjely jeho děti. Pokud by to mělo být jenom jedno, tak nejspíš vybere dceru Elisou. Ale můžu se zeptat Greta a –“

„S Gretou to probírat nesmíš!“ ohradila se ostře Diedre. „Přece jsem ti to povídala! *Nikdo o tom nesmí vědět!* Rozhodnout se budou muset na poslední chvíli. Doufám, že chápeš, jak je tahle záležitost zapeklitá. A nebezpečná.“

„Ano, naprosto tomu rozumím a omlouvám se za ty hloupé řeči.“

„Nejsou hloupé. Jenom nemáš potuchy, jaká situace panuje v Berlíně. Gestapo a esesáci jsou všude. Každého podezřívají. Odpuť mi, že jsem se na tebe tak utrhla, ale ti, kdo mi pomáhají, můžou kvůli mně přijít o život, kdyby je chytili.“

Cecily zbledla a přikývla. „Neberu to na lehkou váhu. Vím, že situace je vážná.“

Diedre se natáhla a povzbudivě jí stiskla paži. „Musí to zůstat jenom mezi námi. Nesmíš to prozradit Daphne ani nikomu jinému, až budeš v Curychu. Uvědomuješ si to?“

„Ano. Je to jenom mezi námi dvěma. Nikdy tě nezahládím.“ Cecily zatnula ruku v pěst a napřáhla paži. „Věrnost mě zavazuje,“ prohlásila.

Diedre napodobila její gesto a položila svou zaťatou pěst na Cecilyinu. „Věrnost mě zavazuje,“ opakovala.

CIZÍ INTRIKY

*Jacku, buď hbitý, Jacku, hodně cvič,
Neboj se přeskočit vysokou tyč.*

Stará anglická dětská říkanka

DEVĚT

Do vily s poetickým názvem Fleurir, postavené na břehu Curyšského jezera, se Daphne zamilovala na první pohled. Stalo se to před čtyřiadvaceti lety. Hugo ji vzal na svaatební cestu do Paříže a pak se přesunuli do Švýcarska, kde strávili určitý čas.

Dům byl prostorný a velké místnosti plynule přecházely jedna do druhé. Všechny použité barvy byly měkké a tlumené: béžová a bílá, světle růžová a broskvová a ty nejsvětlejší odstíny modré.

Bylo to vzdušné a útulné místo, hodně domácké. Daphne se rozhodla, že nebude nic měnit – vybavení ani nábytek. Líbila se jí zdejší neformálnost a pohodlí.

Ve většině místností se starožitnosti skvěle doplňovaly s velkými vkusnými pohovkami a křesly potaženými nevtíravými látkami, na stěnách visely krásné obrazy. Dokonale vybrané zařízení podtrhlo půvab každé místnosti a propůjčilo jí důvěrně známý ráz. Přesto se tu nenašlo nic britsky tradičního, což je styl, který podle Daphne působí zhusta škrobeně.

Žilo se tu mnohem uvolněněji než v panském sídle, zejména když začaly na svět přicházet děti. Právě proto se tu každému líbilo, ať už v zimě nebo v létě. Cavendon byl jejich domovem, ale s rozlehlým panstvím se pojila velká zodpovědnost a očekávání určitého standardu. Během let se vila stala prázdninovým domovem nejen pro Daphne, Huga a jejich děti, ale posloužila i ostatním členům rodiny. Daphnein otec, VI. hrabě, zde strávil líbáanky s Charlotte Swannovou, a i oni byli uchvázeni zdejší atmosférou.

Vstupní hala se otvírala do rozlehlé zahrady, táhnoucí se až k jezeru. Nabízela překrásný výhled. Hugo, jenž vilu koupil dlouho před sňatkem s Daphne, ji nikdy nemínil prodat a odmítl se jí vzdát i v těžkých časech, kdy na rodinu dolehly finanční potíže. Věděl totiž, že Villa Fleurir představuje ideální útočiště, kde se báječně odpočívá. Kromě nádherné přírody je tu i malebné staré město Curych, které má obrovské kouzlo.

Jediná místnost, na níž Daphne něco změnila, byl malý obývací pokojík za knihovnou. Ten si nakonec zabrala pro sebe. Přidala do něj psací stůl a tím ho okamžitě povýšila na pracovnu. Jakmile měla kam uskladnit svoje dokumenty a kde pracovat, ke štěstí už jí nic nechybělo.

V době, kdy se za Huga provdala, se o vilu starali Hans a Hilde Bauerovi. Po odchodu na penzi převzal správcovské žezlo jejich syn Bruno se svou ženou Annou. Dále denně přicházely na výpomoc dvě služky. Ukázalo se, že v tomhle případě syn předčil otce, ale to si Daphne nechávala pro sebe. Anna naštěstí vařila stejně dobře jako Hilde. Mají zkrátka štěstí, že se o ně starají zrovna Bauerovi.

Zvedla se od stolu, prošla halou a zamířila k francouzským dveřím vedoucím do zahrady. Na prahu zůstala stát. Zastínila si oči proti jasnému slunečnímu světlu a uviděla svou dceru Alicii, jak sedí v altánku na konci trávníku. Rozhlédla se kolem sebe a uvědomila si, že v domě panuje nezvyklý klid. Až na Alicii všichni někam zmizeli.

Vydala se k altánku a cestou obdivovala podmanivou krajinu korunovanou jezerem. Zahrada brala dech a květiny se letos překonávaly. Zdálo se, že se jim nadmíru daří, a kvetly ve správný čas.

Alicia vzhledla, když matku uviděla, a usmála se.

Daphne se sklonila, políbila ji na tvář a usadila se vedle ní. „Kde všichni jsou, zlato? Copak odešli?“

„Ne, kdepak. Cecily je nahoře ve svém pokoji. Povídala, že musí něco vyřídit. Bezpochyby chce zjistit, jak šlape její obchod. Charlie je také u sebe a něco píše. Táta říkal, že má nějakou schůzku a bere s sebou Milese. Na oběd prý budou zpátky. Nemáme si dělat starosti, vrátí se včas.“

Daphne se rozesmála. „Tatínek má přesnost v krvi a díky-bohu za to.“

„Těší mě, že je tu Cecily a Miles, mami,“ svěřila se Alicia. „Cecily se mi zdá unavená. Vlastně jsou unavení oba. Ale ona je taková napjatější.“

„Rozumím, co tím chceš říct. Také jsem si toho všimla, když v úterý večer přijeli. Ale stačilo tady strávit pár dní a Cecily už vypadá o hodně lépe. Nemyslíš?“

„To je tím domem. Umí vyřešit všechny druhy trablů. Každý se tu z nich vzpamatuje. Najednou se mu nezdají tak strašné. Myslím, že v tomhle mám pravdu.“

Daphne se rozesmála. „To víš, že máš. Tady každého starosti opustí. A ty ses rozhodla jak, Alicie? Pojedeš s bratry k Bowenovým na jih Francie, anebo ne?“

Dívka zavrtěla hlavou. „Ne, mami. Vlastně se v pondělí vrátím do Cavendonu. Chci se připravit. V září přijedou Felix a Constance a já se pustím do práce. Včera jsem dostala od Felixe vzkaz. Souhlasí, že mě budou zastupovat.“

„Jsem tak ráda, miláčku!“ zvolala Daphne. „Ti dva jsou nejlepší v oboru. Prokážou ti neocenitelné služby. A jako herece ti určitě neublíží, že jsi neter jedného z největších herců Anglie.“

Vtom se ozval smích a mužské hlasy. Daphne se odmlčela a ohlédla se. Alicia učinila totéž a zvolala: „To je táta, Miles a Charlie. Ale co to proboha dělají?“

Daphne zavrtila hlavou. „Nemám poněti. Nicméně za hradbou pánských kalhot vidím dámské střevíce.“

„To je přece Cecily! Kvůli něčemu si ji dobírají,“ zvolala Alicia. „Zase vymýšlejí ty svoje vtípky.“

Charlie, Daphnein nejstarší syn, pochodoval po pěšině a mával rukama jako dirigent řídící velký orchestr. „Ta da! Ta da! Ta da!“ prozpěvoval.

V ten okamžik se na scéně objevila Cecily. Prošla francouzskými dveřmi a přes terasu zamířila k mužům.

„Musí schovávat někoho jiného,“ usoudila pohotově Alicia. „Kdo to může být?“

„Nemám tušení,“ odpověděla Daphne, postavila se a zahleděla se k terase. Okamžitě měla jasno a srdce se jí zatetelilo náhlým přívalem štěstí. Na světě je pouze jedna žena, která má tak krásné nohy, umocněné vysokými podpatky.

„Hej ty tam!“ křikla. „Neschovávej se za těmi kluky! Poznala jsem tě podle nohou a bot, Diedre!“

Hugo věděl, že jeho drahou ženu hned tak něco nezaskočí, proto ustoupil stranou. Totéž učinil Miles, a tak se Diedre mohla rozběhnout přímo do napřažených paží své sestry.

Cecily, stojící vedle Milese, nechápala, co dělá Diedre v Curychu. Má pro ni nějaké zprávy? Hned ten nápad zavrhla. Na zprávy tohoto druhu je moc brzy. O Gretiných starostech mluvila s Diedre minulý pátek, což znamená teprve před týdnem. Možná si Diedre přijela na pár dní odpočinout. Potřebovala změnit vzduch a oddechnout si od rodiny.

Cecily dobře věděla, jak ponořená je do své práce na ministerstvu. Ne že by o tom někdy mluvila. Nejspíš ani nemůže, protože musí ctít zákon o mlčenlivosti. Tedy za předpokladu, že *doopravdy* pracuje pro tajnou službu. O jejím skutečném poslání nikdo nic nevěděl. Diedre nikdy nebyla upovídaná a o svém životě v Londýně, který vedla předtím, než se provdala za Paula, skoro nemluvila. A nic se na tom nezměnilo ani poté, co se v roce 1935 na ministerstvo vrátila.

Sestry se vroucně objaly. Během posledních devíti let se hodně sblížily. Společně řešily rodinné potíže a další záležitosti.

Když Paul náhle zemřel, Diedre propadla hlubokému zármutku a hodně se v té době spoléhala na Daphne, Cecily i DeLacy. Ze všech sil jí pomáhaly, když hrozilo, že ji smutek pohltní.

Poté co od sebe konečně odstoupily, usmály se jedna na druhou. „Na tebe je radost pohledět,“ prohlásila Daphne. „Vítej, Deidre. Těší mě, že tě zase vidím.“

Dřív než jí sestra stačila odpovědět, ozval se Hugo: „Nemohl jsem uvěřit, svým očím, když jsme se vrátili a Miles zvolal: ‚Podívej se, koho nám přivál vítr.‘ Zvednu hlavu a před námi stojí Diedre a platí taxikáři.“

Diedre se obrátila k sestře a pustila se do vysvětlování: „Ve středu jsem musela odjet do Ženevy. Jednání proběhlo překvapivě rychle, během čtvrtka jsem všechno vyřídila, a uvědomila jsem si, že jsem kousek od Curychu. Najednou jsem zatoužila vás vidět a strávit s vámi pár dní. Napadlo mě, že vás překvapím, tak mě tu máte bez ohlášení.“

„A jsme za to rádi,“ prohlásil Miles. „Jsi báječné překvapení.“

„To je dobře, že jsi přijela,“ zamumlala Cecily a políbila svoji švagrovou na tvář.

Diedre se na ni podívala a na okamžik si výmluvně pohlédly zpřímá do očí. *Nic neřkej.*

Daphne se zavěsila do Huga. „Pojďme na terasu. Dáme si před obědem něco studeného. Začíná tu být horko.“ Pohlédla na manžela a dodala: „Předpokládám, že Anna a Bruno už vědí, že Diedre přijela.“

„Ano. Bruno už odnesl její kufr a slíbil, že vyřídí Anně, aby prostřela o jeden talíř víc.“

Daphne přikývla a spolu s manželem vykročila po pěšině. Ostatní je následovali.

Dlouhá terasa v zadní části vily byla zastřešená, aby se dala používat i v případě horšího počasí a zároveň zůstávala vzdušná. Za letních veder poskytovala stín. Rodina si zvykla tu v létě obědvat a často také večereť.

Dnes jich bylo sedm. Usadili se do křesel z bílého proutí, rozestavěných kolem stolu z krouceného železa a skla. Bruno